

HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 12/2002

Cena \$ 2.50

DECEMBER 2002

Milostné Pražské Jezulátko

Zachovala se starobylá legenda, která půvabně líčí vznik sošky Pražského Jezulátka. Vytvořil ji mezi jedenáctým a dvanáctým stoletím u španělské Sevilly zbožný mnich Josef, který vynikal zvláštní úctou k dítěti Ježíši. Když se jednou modlil pozdravení andělské a dospěl k slovům: „požehnaný plod života tvého Ježíši,“ zjevilo se mu krásné dítě se slovy: „To jsem já!“ a nato zmizelo - avšak bratru Josefovi nezmizela vzpomínka na ně. Nesmírně toužil znovu je spatřit, ale nebylo mu to dopřáno. Zestárl a jeho touha se nenaplnila. Stále zkoušel vymodelovat z vosku krásnou tvář, kterou spatřil, a stále nebyl se svým dílem spokojen. Až jednou - to už byl vetchý stařec - zjevilo se mu dítě a řeklo: „Přišel jsem se ti ukázat, abys mohl dokončit sošku věrně podle mé podoby.“ Bratr Josef se hned chopil práce. Byl jakoby okouzlen. Ani sám nevěděl, jak jeho ruce hnětly měkký vosk a jak vytvářely

tvář, kterou sice měl před sebou, ale kterou vnímal spíš jako sen. Hotové dílo splnilo jeho dávnou touhu. Tvář, kterou vytvořil, se věrně podobala obličejí, který měl možnost spatřit. Nesmírné vnitřní štěstí zaplavilo jeho nitro. Unaven složil hlavu do dlaní a již se na tomto světě neprobudil. Božský host ho přivítal ve svém království.

V náboženských dějinách 16. století se objevuje „karmelitský Ježíšek,“ úcta propagovaná sv. Terezií Velikou (1515-1582). V té době roku 1556 odchází jako nevěsta princezna Marie ze slavné španělské rodiny Manriques de Lara do Prahy, aby se provdala za předního velmože království českého Vratislava Pernštejna. Jako svatební dar jí dala matka Izabela rodinnou vzácnost sošku Ježíška, aby jí připomínala ve vzdálené cizině rodnou zemi. Marie měla 20 dětí, ale jen 7 dorostlo do dospělého věku. Z dětí si nejvíce oblíbila Polyxenu a jí také

svěřila Ježíška. Její první manžel, nejvyšší markrabě království českého, ji uvedl mezi přední evropskou šlechtu. Po jeho smrti se provdala za nejvyššího kancléře Zdeňka Adalberta Lobkovitze, jenž byl rovněž z knížecího rodu. Paní Polyxena byla nejen neobyčejně krásná, ale také odvážná, neboť schovávala ve svém paláci oběti pražské defenestrace (1618) Martinice a Slavatu. Proto byla od protestantských stavů uvězněna a její rodinné statky zabaveny, jež pak byly 1623 Rudolfem II. vráceny. Když v roce 1628 zemřel její manžel, rozhodla se ovdovělá Polyxena darovat sošku bosým karmelitánům u Panny Marie Vítězné. O jejím

smýšlení svědčí slova, s nimiž odevzdávala převorovi P. Ludvíkovi svůj dar: „Dávám vám, co mám nejdražšího. V uctivosti mějte tu sošku a dobře se Vám povede.“

Jezulátko si v klášteře zamilovali především nejmladší členové - novici. Vystavili je ve své oratoři (modlitebně) a denně k němu konali až dvouhodinové pobožnosti. Někdy sošku vynášeli do kostela, aby ji mohli uctít také věřící. Anály z té doby přinášejí podivuhodné zvěsti o tom, že slepí opět viděli, hluchým se vracel sluch, ochrnulí odhazovali berle a opět chodili. A tehdy se začalo říkat „Gratiosus Jesus - Milostné Jezulátko.“ Avšak 1631 protestantští Sasíci obsadili Prahu, duchovenstvo z Prahy uprchlo a kostel byl odevzdán nekatolíkům, kteří úctu k sochám zavrhovali a z oltářů je odstraňovali, tak se ztratilo také Jezulátko. Po sedmi měsících se císařští vrátili a s nimi otcové karmelitáni, ale nikdo si na Jezulátko nevzpomněl. Až teprve o svatodušních svátcích roku 1637 byl z Mnichova do Prahy přeložen P. Cyril od Matky Boží. Prahu znal, neboť sem přišel jako mladík z Lucemburska a on si vzpomněl, že zde proklečel jako novic celé hodiny před Jezulátkem. Ale kde je nyní? P. Cyril tedy hledal. Prohlédl všechny chodby, nahlédl do všech místností, prohlížel všelijaká skladiště, až konečně našel zaprášenou a poškozenou sošku za jedním oltářem. Očistil ji, jak jen mohl a postavil ji na staré místo v oratoři, aby se před ní naléhavě modlil za uchránění Prahy před Švédy. A tehdy uslyšel hlas: „Smilujte se nad mnou a já se smiluji nad vámi. Dejte mi mé ruce a já vám dám svůj pokoj. Jakou úctu budete chovat ke mně, s takovou ochotou a láskou se vás budu ujímat!“ P. Cyril ihned povstal od modlitby, vzal sošku Ježíška z oltáře, prohlížel ji, svlékl její modré šatečky, kterými byla oděna a opravdu Ježíškovi chyběly ruce.

Pokračování na str. 12

Kostel Panny Marie Vítězné, kde se uchovává soška Milostného Pražského Jezulátka

*Foto na titulní straně:
Pražské Jezulátko v šatečkách s národními
motivy věnovaných krajany z Ameriky*

Vánoce

Bůh nám znovu rozdává svou lásku

Jsou opět vánoce s čarovným Štědrým večerem. Rozzářila se světla vánočních stromčků našich domovů. V našem příbytku se rozvoněl štedrovečerní stůl. Člověk poznává radost dárce i obdarovaného. Vzpomíná v duchu na své dětství, na své mládí. Jsme šťastni pod ochrannými křídly svých milých rodičů - i kdyby se již v prach a popel proměnili. Jejich láska v nás trvá dále. Svítí nám láska rodičů, prarodičů, všech kteří nás milovali. I když odešli k Hvězdě, která i pro nás zazářila nad Betlémem. K vánočním svátkům patří něha, krása. V naší vlasti stromček i dárky pod ním. Setkání rodiny a přátel. V jednotlivých národech různé pokrmy (kapr, krocan, různé druhy cukroví). Ale ani červené označení v kalendáři nečiní z vánoc chvíli svatého očekávání. Jediná a jasná odpověď je: Bůh má zájem o tento svět, Bůh miluje každého člověka. I Tebe. „V tom se ukázala Boží láska k nám, že Bůh poslal na svět svého jediného Syna, abychom skrze něho měli život.“ (1 Jan 4,9). V tichém zamyšlení o vánocích putujeme do Betléma. V Betlémě žije asi přes 10 tisíc obyvatel. Toto město se rozprostírá na dvou pahorcích ve výšce 772 metrů nad mořem. Je vzdálené asi 8 km od Jeruzaléma. V blízkosti Betléma byla pohřbena Jakubova milá manželka Ráchel. V Betlémě žila Noemi se svou ovdovělou snachou Rút, které se upřímně milovaly. Zde spatřil světlo světa budoucí král David. Nad jeskyní, kde se narodil Spasitel, stojí památná bazilika „Narození Páně.“ Má 5 lodí. Byla prý vystavěna na rozkaz císařovny Heleny roku 330. O její vlastnictví se dělí Arméni, Řekové a katolíci. Krypta je 12,4 m dlouhá, 3,9 m široká, 3 m vysoká a má stěny vyložené leštěným mramorem a na místě, kde se narodil Ježíš, je vsazena do obložení stříbrná hvězda. Ve výklenku je mramorový oltář v podobě jesli. Toto město v Božím plánu označené lidskou věrností, zbožností a láskou si vybral Bůh.

Ten, který v betlémské noci se narodil pro nás je popsán v Písmu svatém: „A toto vám bude znamením: naleznete nemluvnátko plénkami ovinuté, ležící v jeslích.“ (Luk 2,12) Nepřišel na svět v přepychovém paláci králů, dokonce ani v pohodlném domově, ale v nehostinném cizím městě, v betlémské stáji, když jeho matku odehnala tvrdá lidská srdce od všech bezpečných teplých prahů. V tomto bezmocném dítěti se Bůh nad námi smilovává. V tom je ta jeho sláva, velikost a dokonalá krása.

Vánoční zvěst o Ježíšovu narození není žádnou sentimentální pohádkou, ale dějinnou skutečností. Není k tomu, aby na pár dní rozcitlivěla naše srdce, ale vánoce jsou znamením, že neviditelný Bůh prostřednictvím Ježíše Krista vstupuje do našich dějin, abychom nepochybovali o jeho moci, síle a slávě. Vánoce jsou i osobním zvoláním do našeho svědomí: „Ježíš Kristus přišel na svět, aby i Tebe spasil milá sestro, drahý bratře, ano, právě i Tebe!“ Aby se i pro Tebe stal nepostradatelným chlebem života. Jen abychom tento živý chléb z nebe nezaměnili za bohatě prostřený vánoční stůl.

*Milí čtenáři Hlasů národa,
drazí věřící a
moji věrní spolupracovníci.
Přeji Vám všem a Vaším
rodinám požehnané a
radostné vánoce a
do nového roku srdce
naplněné Boží láskou.
Na přímluvu Panny Marie
Vám všem žehnám
Fr. Dušan Hladík*

Pán Ježíš přichází mezi nás i pro ty nejvšednější chvíle našeho života. Tam, kde denně zápasíme o dobro a spravedlnost, o poctivost a pokoj, tam stojí jeho zářící jesličky. Zachyťme se jich pevně. Betlémské jesličky jsou nám vždycky přístupné a v nich je počátek naší spásy.

Byl Štědrý den dopoledne. Otec seděl v hospodě a pil. Byl již opilý. Přichází pro něho dceruška. Tatínku, pojd' domů. Nepůjdu. Odpovídá otec. Tatínku, říká znovu dceruška: „Ty musíš jít domů, je Štědrý den, maminka je nemocná a přijde Ježíšek.“ Připilý otec volá: „Já že musím jít domů! Mně bude někdo poroučet? Chytil do ruky skleněnou pивní láhev a mrštil ji po dcerušce. Zasáhl ji a dceruška klesá k zemi. Otec ihned vystřízlivěl, přiskočil k dcerušce a volá: „Můj Bože! - já jsem ji zabil...“ Přeběhla léta a vidíme starce, opírajícího se o hůl. Vedle něho jde mladá dívka, která by mohla být krásná, kdyby neměla jizvu táhnoucí se od spánku po líci. Otec této dívky říká: „Baruško, ty mně ani nemůžeš mít ráda. Vždyť jsem Tě tak zohavil.“ Dcera mu odpovídá: „Tatínku, vůbec se na Tebe nehněvám. Kdybys tehdy po mně nehodil tou lahví, tak bychom neměli krásné vánoce, neměli bychom maminku a především bychom neměli Tebe. Tatínku vůbec se na Tebe nehněvám.“

Jak my prožíváme vánoce? Nepotřebujeme také takové vystřízlivění jako tento otec, abychom si uvědomili, že vánoce jsou svátky lásky? - Ano, vánoce nám dávají novou příležitost. Pojd'me do Betléma, do tohoto požehnaného domu chleba (Betlém = dům chleba). Pojd'me pokorně a tiše, jako tenkrát pastýřové a vezmeme s sebou to nejvzácnější, naše srdce. A ten, který se v Betlémě narodil, nám daruje radost, sílu, pokoj, požehnání a především svou lásku.

Vánoční poselství i k nám zaznívá, ke každému z nás. Zvěstují vám velikou radost... Narodil se vám Spasitel, Kristus Pán (Luk 2). Oznamuje se nám radost, radost nad tím, že Bůh o člověku ví, že na něho pamatuje a že ho vyvolává z řady ostatních, aby mu to pověděl. Ano, drazí přátelé, Bůh i každému z vás oznamuje, že vás má rád. Na Štědrý večer zaznívají radostné vánoční zvony a zvou nás všechny do chrámu. A zvou nás na mši svatou, kde i k nám zaznívá radostné poselství o narození Ježíše Krista. Prosím vás, uvědomte si, že i náš lidský život má takovou cenu, kolik je v něm vzájemné lásky.

Doc. ThDr. František Janhuba

LITURGICKÁ ČTENÍ

2.neděle adventní - 8.prosince 2002

1.ČTENÍ - Iz 40, 1-5.9-11

Prorok utěšuje lid v babylónském zajetí a slibuje jim návrat do jejich země. Po jejich návratu vznikne nový vztah mezi Bohem a jeho lidem. Nyní se má připravit cesta pro Boha slávy, který vede Izraele. Přichází jako mocný vítěz a zároveň jako starostlivý pastýř, který s mateřskou láskou shromažďuje svůj ztracený a rozptýlený lid.

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Těšte, těšte můj národ - praví váš Bůh. Mluvte k srdci Jeruzaléma, volejte k němu, neboť je skončena jeho špatnost, odčiněna jeho nepravost, vzal z Hospodinovy ruky dvojnásob za všechny své hříchy. Hlas volá: „Na poušti připravte Hospodinovi cestu, v pustině urovňte stezky našemu Bohu! Každé údolí ať se zvýší a každá hora a pahorek ať se sníží! Co je křivé, ať se napřímí, co je drsné, ať se narovná! Hospodinova velebnost se zjeví a každé tělo společně uzří, že mluvila Hospodinova ústa.“ Vystup na vysokou horu, ty, který hlásáš pro Sión radostnou zvěst, pozdvihni mocně svůj hlas, ty, který hlásáš pro Jeruzalém radostnou zvěst! Pozdvihni (svůj hlas) a neboj se, řekni judským městům: „Hle, váš Bůh!“ Hle, Pán, Hospodin, přichází s mocí, jeho rámě mu dává vládu. Hle, u sebe má svou mzdu a před sebou má svůj zisk. Jako pastýř pase své stádo, svým ramenem shromažďuje beránky, ve svém klínu je nese, březi ovce šetrně vede.

2. ČTENÍ - 2 Petr 3, 8-14

První křesťané očekávali brzký Kristův příchod. Jelikož nenaštal, měli kvůli tomu jedni těžkosti ve víře, jiní si vedli lehkomyslně. Petr o Božím „otálení“ říká, že Bůh chce zachránit všechny lidi. Proto poskytuje všem potřebný čas, aby prohlédli a změnili svůj život. Tento čas však není neohraňován: jednou přijde konec tohoto světa. Ten je líčen obrazy z apokalyptické literatury: vše se roztaví v ohni. To je symbolem radikální proměny a očistění. Teprve pak se objeví nová nebesa a nová země.

Čtení z druhého listu svatého apoštola Petra.

Jednu věc, milovaní, nesmíte přehlédnout: že u Pána je jeden den jako tisíc roků a tisíc roků jako jeden den. Ne, že by Pán otálel splnit to, co slíbil, jak ho někteří (lidé) obviňují z otálení, ale je k vám shovivavý, protože nechce, aby někdo zahynul, naopak chce, aby se všichni dali na pokání. Ten den Páně však přijde jako zloděj a tehdy nebesa náhle s rachotem pominou, živly se stráví žárem i země a všechno, co se na ní bude nalézat. A tak všechno vezme za své. Jak vám proto musí ležet na srdci, abyste žili svatě a zbožně, a tak očekávali a urychlovali příchod toho Božího dne, kdy se nebesa stráví v ohni a živly rozplynou v žár. Ale my čekáme - jak on to slíbil - nová nebesa a novou zemi, kde bude mít svůj domov spravedlnost. Když tedy na to musíte čekat, milovaní, horlivě se snažte, abyste byli před ním bez poskvrny a bez úhony v pokoji.

EVANGELIUM - Mk 1,1-8

Úvodní verš prozrazuje obsah celého Markova díla: radostná zvěst o Ježíši Kristu, který přinesl nový život svými slovy i mocnými činy. Příchod tak velkého zachránce vyžadoval určitou přípravu, a proto vystupuje Jan Křtitel. Jednoduchá strava a oblékání jsou prorockým svědectvím prostého života předchůdce, který se tak

podobá Eliášovi. Jan se nepovažuje za hodného, aby pro tohoto „přícházejícího“ vykonal nízkou otrockou službu. Přicházející Mesiáš křtí totiž Duchem, tj. přináší skutečné očistění od hříchů.

Slova svatého evangelia podle Marka.

Začátek evangelia o Ježíši Kristu, Synu Božím: Je psáno u proroka Izaiáše: „Hle, já posílám svého posla před tebou, on ti připraví cestu. Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Pánu, vyrovnejte mu stezky!“ Když Jan Křtitel (vystoupil) na poušti, hlásal křest pokání, aby byly odpuštěny hříchy. Vycházel k němu celý judský kraj a všichni jeruzalémští obyvatelé, dávali se od něho křtít v řece Jordánu a (přitom) vyznávali své hříchy. Jan nosil šat z velbloudí srsti a kolem boků kožený pás. Živil se kobyilkami a medem divokých včel. Kázal: „Za mnou už přichází mocnější, než jsem já; nejsem hoden, abych se sehnul a rozvázal mu řemínek u opánek. Já jsem vás křtil vodou, ale on vás bude křtít Duchem svatým.“

3.neděle adventní - 15.prosince 2002

1. ČTENÍ - Iz 61, 1-2a.10-11

Toto čtení je skutečně evangeliem: ohlašuje radostné poselství pro chudé, uzdravení pro zraněné, osvobození pro spoutané. Nastává totiž „milostivé léto Páně“, které se v Izraeli slavilo každých 50 let a sloužilo k obnovení života. V tomto jubilejním roce se propouštěli otroci a lidé žili z toho, co se samo urodilo jako znamení Boží milosti (Lv 25,10nn). Avšak milostivé léto hlášené prorokem v neútěšné a těžké poexilní době převyšuje tyto běžné představy. Bůh chce proměnit svůj lid nejen po vnější stránce, ale především po té vnitřní. Chce navázat se svým lidem vztah lásky.

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Duch Páně, (duch) Hospodinův, je nade mnou, protože mě Hospodin pomazal, poslal mě zvěstovat radostnou zprávu pokorným, obvázat ty, jimž puká srdce, oznámit zajatým propuštění, svobodu uvězněným, hlásat Hospodinovo milostivé léto. Radostí budu jásat v Hospodinu, má duše zaplesá v mém Bohu, neboť mi oblékl roucho spásy, oděl mě šatem spravedlnosti jako ženicha okrášleného věncem, jako nevěstu ozdobenou šperky. Jako země rodí rostlinstvo, jako zahrada dává vzejít své setbě, tak Pán, Hospodin, dá vyrašit spravedlnosti a slávě před všemi národy.

2. ČTENÍ - 1 Sol 5,16-24

Přijetí evangelia vede k novému životnímu stylu, který má tyto rysy: radost, ustavičnou modlitbu, vděčnost, růst Božího života a hledání skutečných hodnot.

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Soluňanům.

Bratři! Stále se radujte. Bez přestání se modlete. Ve všech životních podmínkách děkujte Bohu. Tak to Bůh pro vás chce v Kristu Ježíši. Nezházejte oheň Ducha, nepodceňujte dar promlouvání z vnuknutí, ale všechno zkoumejte, a co je dobré, toho se držte. Varujte se zla, ať se objevuje pod jakoukoli tvárností. Sám Bůh pokojí kěz vás dokonale posvěť. Ať si uchováte ducha neporušeného a duši i tělo neposkvřené pro příchod našeho Pána Ježíše Krista. Věrný je ten, který vás povolává, a on to také splní.

EVANGELIUM - Jan 1,6-8.19-28

Slova svatého evangelia podle Jana.

Byl člověk poslaný od Boha, jmenoval se Jan. Přišel jako svědek, aby svědčil o světle, aby všichni uvěřili skrze něho. On sám nebyl tím světlem, měl jen svědčit o tom světle. Toto je Janovo svědectví, když k němu židé z Jeruzaléma poslali kněze a levity, aby se ho otázali: „Kdo jsi?“ Vyznal to a nezapřel. Vyznal: „Já nejsem Mesiáš.“ Zeptali se ho: „Co tedy jsi? Eliáš?“ Řekl: „Nejsem.“ „Jsi

ten Prorok?" Odpověděl: „Ne.“ Řekli mu tedy: „Kdo jsi? Ať můžeme dát odpověď těm, kdo nás poslali. Co říkáš sám o sobě?" Řekl: „Já jsem hlas volajícího na poušti: „Vyrovnajte cestu Pánu," jak řekl prorok Izaiáš.“ Ti posláni byli z farizeů. Zeptali se ho: „Proč tedy křtíš, když nejsi ani Mesiáš, ani Eliáš, ani ten Prorok?" Jan jim odpověděl: „Já křtím vodou. Mezi vámi stojí ten, koho vy neznáte; ten, který má přijít po mně; jemu nejsem hoden rozvázat řemínek u opánek.“ To se stalo v Betánii na druhé straně Jordánu, kde Jan křtil.

4.neděle adventní - 22.prosince 2002

1. ČTENÍ - 2 Sam 7,1-5.8b-12.14.16

Zaslíbení proroka Nátana Davidovi patří mezi nejdůležitější starozákonní texty o Mesiáši. Král David chce v Jeruzalémě postavit chrám jako privilegované místo Božího přebývání. Bůh však skrze Nátana oznamuje své překvapivé rozhodnutí: nechce přebývat pouze na jednom místě. Chce bydlet uprostřed všech lidí.

Čtení z druhé knihy Samuelovy.

Když se usadil král David ve svém paláci a Hospodin mu popřál pokoj od všech okolních nepřátel, pravil král proroku Nátanovi: „Podívej se, já bydlím v domě z cedrů, zatímco Boží archa přebývá uprostřed stanových pláten.“ Nátan odpověděl králi: „Jdi a splň všechny záměry, které máš v srdci, vždyť Hospodin je s tebou!“ Ale v oné noci ozvalo se Hospodinovo slovo k Nátanovi: „Jdi a řekni mému služebníku Davidovi: Tak praví Hospodin: Ty mi chceš vystavět dům, kde bych bydlel? Já jsem tě vzal z pastviny od ovcí, abys byl vládcem nad mým izraelským lidem, a byl jsem s tebou ve všem, cos podnikal, vyhubil jsem před tebou všechny tvé nepřátele. Zjednám ti veliké jméno, jaké mají ti největší na zemi. Určím svému izraelskému lidu místo, zasadím ho tam a bude tam bydlet. Nebude se už děsit a lidé oddaní zločinu se neodvážejí ho sužovat jako dříve, v dobách, kdy jsem ustanovil nad svým izraelským lidem soudce. Popřeji mu pokoj ode všech jeho nepřátel. Hospodin ti oznamuje, že vystaví dům tobě. Až se naplní tvé dny a uložíš se ke svým otcům, vzbudím po tobě potomstvo, které vzejde z tvých útrob, a upevním jeho království. Já mu budu otcem a on mi bude synem. Tvůj dům a tvé království potrvá přede mnou navěky, tvůj trůn bude pevný navždy.“

2. ČTENÍ - Řím 16,25-27

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

(Bratři!) Bůh vás může utvrdit, (abyste žili) podle evangelia, jak jsem vám ho hlásal, a podle kázání o Ježiši Kristu. Bylo vám zjeveno toto tajemství, které bylo skryté od věčných časů, ale nyní je zřejmé předpověďmi Písma na příkaz věčného Boha a oznámeno všem národům, aby ho vírou poslušně přijaly. A proto Bohu, který jediný je moudrý, buď skrze Ježíše Krista sláva na věčné věky. Amen.

EVANGELIUM - Lk 1,26-38

Síředem a vrcholem andělského zvěstování je Mariino početí z Ducha svatého, které poukazuje na mimořádnou Boží přítomnost v Ježíšově tělesné přirozenosti. Toto vyprávění chce potvrdit, že Ježíš je opravdu onen přislíbený Mesiáš, potomek Davidův. Jak dojde k tomuto mimořádnému početí? Duch svatý (stvořitelský Duch - Gen 1,2) zastíní Marii svou přítomností a mocí, a proto dítě bude Synem Božím. Podobně jako byl Adam „od Boha“, tak je od Boha i Ježíš - on je tedy novým stvořením! Mariino „ať se mi stane“ vyjadřuje největší pasivitu a zároveň aktivní připravenost: Maria poskytl Bohu prostor, aby vykonal svůj div.

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Anděl Gabriel byl poslán od Boha do galilejského města, které se jmenuje Nazaret, k panně zasnoubené s mužem jménem Josef z Davidova rodu a ta panna se jmenovala Maria. Anděl k ní vešel a řekl: „Buď zdráva., milostiplná! Pán s tebou!“ Když to slyšela, ulekla se a uvažovala, co má ten pozdrav znamenat. Anděl ji řekl: „Neboj se, Maria, neboť jsi nalezla milost u Boha. Počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. Bude veliký a bude nazván Synem Nejvyššího. Pán Bůh mu dá trůn jeho předka Davida, bude kralovat nad Jakubovým rodem navěky a jeho království nebude mít konce.“ Maria řekla andělovi: „Jak se to stane? Vždyť muže nepoznávám.“ Anděl ji odpověděl: „Duch svatý sestoupí na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní. Proto také dítě bude nazváno svaté, Syn Boží. I tvoje příbuzná Alžběta počala ve svém stáří syna a je už v šestém měsíci, ačkoli byla považována za neplodnou. Vždyť u Boha není nic nemožného.“ Maria řekla: „Jsem služebnice Páně; ať se mi stane podle tvého slova.“ A anděl od ní odešel.

Slavnost narození Páně - za svítání 25.prosince 2002

1. ČTENÍ - Iz 62,11-12

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Hospodin ohlašuje až do končin země: „Řekněte síónské dceři: Hle, přichází tvá spása, u sebe má svou mzdu, před sebou má svůj zisk. Nazvou je: „Svatý lid, vykoupení od Hospodina.“ Ty pak dostaneš jméno „Vytoužené, neopuštěné město“.“

2. ČTENÍ - Tit 3, 4-7

V Ježiši Kristu Bůh projevil své milosrdenství na lidech, kteří žili v hříchu. Člověk se stává novým tvorem skrze křest, v němž se v hojnosti vlévá Duch svatý, původce nového stvoření. (Gen 1,2) V člověku se tak obnovuje Boží obraz. (Gen 1,27)

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Titovi.

Projevila se добрta Boha, našeho spasitele, a jeho láska k lidem; ne (snad proto), že my jsme vykonali něco dobrého, ale ze svého milosrdenství nás spasil v koupeli znovuzrození a obnovení Duchem svatým. Toho na nás vylil v hojnosti skrze našeho spasitele Ježíše Krista, abychom - ospravedlnění jeho milostí - dostali jako dědictví vytoužený věčný život.

EVANGELIUM - Lk 2, 15-20

Před Kristovým tajemstvím se objevují první lidé, kteří zastupují církev. Mezi nimi nenacházíme mocné a pyšné lidi či soběstačné intelektuály, ale chudé a opovrhované pastýře, dále ženu, která porodila v jeskyni, a prostého tesaře, Josefa. Právě takoví lidé budou privilegovanými posluchači Ježíšových slov. Tito chudí mají schopnost uchovat všechny ty věci v srdci a rozvažovat o nich a předat je ostatním jako radostnou zvěst. Oni jsou schopni čistě chválit a oslavovat Boha.

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Když andělé odešli od pastýřů do nčbe, řekli si pastýři mezi sebou: „Pojďme tedy do Betléma podívat se na to, co se tam stalo, jak nám Pán oznámil!“ Pospíchali (tam) a našli Marii a Josefa i dítě položené v jeslích. Když ho uviděli, vypravovali, co jim bylo o tom dítěti pověděno. Všichni, kdo to slyšeli, podivili se tomu, co jim pastýři vyprávěli. Maria však to všechno uchovávala v srdci a rozvažovala o tom. Pastýři se zas vrátili. Velebili a chválili Boha za všechno, co slyšeli a viděli, jak jim to bylo řečeno.

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 30. listopadu 2002

Politické události

Volby změnil rozložení sil v Senátu

Senátní volby mají dva jasné vítěze - nezávislé kandidáty a ODS. Strany vládní koalice (ČSSD, KDU-ČSL a US-DEU) ztratily po klání 1. a 2. listopadu v horní komoře Parlamentu ČR většinu. Vznikla ale mimořádná situace, neboť nadpoloviční převahou 41 křesel nedisponuje ani vítězná ODS, která si polepšila o čtyři senátory - na 26. Rozhodujícím elementem se tak stávají nezávislí a senátoři dosud mimoparlamentních stran, ti obsadí devět křesel oproti současným dvěma. Někteří z nich však už otevřeně uvažují o tom, že nebudou dlouhodobě podporovat vládu ani jiné parlamentní strany. Chtějí založit vlastní senátorský klub, k čemuž potřebují pět křesel. "Za současné situace, kdy se objevili čtyři nezávislí a další senátoři z malých neparlamentních stran, nevylučuji, že o založení klubu nezávislých budeme usilovat," řekla Lidovým novinám senátorka Jitka Seitlová. Debaklem skončily volby pro lidovce, kteří propadli o pět křesel a mají 16 senátorů. ČSSD obhájila sedm z 11 a má 11 senátorů. US-DEU získala jeden mandát navíc (celkem 11). Pět členů má klub ODA a komunisté, jejichž voliči zpravidla Senát neuznávají, zůstali s jedním vítězstvím a celkem třemi senátory na svém. Letošní volby do horní komory znamenaly také nástup nových jmen do velké politiky. Po Vladimíru Železném,

řediteli TV Nova, byli ve druhém kole zvoleni například Masarykovy univerzity Jiří Zlatuška nebo bývalý studentský vůdce Martin Mejstřík.

ODS a nezávislí kandidáti zvítězili v komunálních volbách

Volební víkend přinesl na komunální úrovni významný úspěch nezávislých kandidátů. Z parlamentních stran uspěla zejména Občanská demokratická strana ve velkých městech a křesťanští demokraté na venkově. Naopak výraznou porážku zaznamenala nejmenší vládní strana Unie svobody-Demokratická unie. Volební účast dosáhla 43,4 %, což je o dvě procenta více než v minulých volbách. Pětadesát procent z celkového počtu 62 494 mandátů získali nezávislí kandidáti, a to zejména v menších městech a na venkově. Ve všech krajských městech s výjimkou Olomouce triumfovala ODS. "ODS zvedla hlavu," řekl předseda poslaneckého klubu občanských demokratů Vlastimil Tlustý. Jako tradiční bašta KDU-ČSL se projevila jižní Morava, na Zlínsku získali lidovci 20% hlasů (v ČR 9,6%). Komunisté si celkově polepšili a podle počtu hlasů (14,5%) jsou třetí za ODS (25,2%) a ČSSD (15,6%) Křesťanští demokraté získali nadpoloviční většinu na 72 radnicích, ČSSD v 50 zastupitelstvech, komunisté v 39, občanskí demokraté kontrolují 35 a unionisté čtyři radnice. Pravicové strany uspěly také v Praze - ODS zde zvítězila potřetí v řadě, druzí

skončili Evropští demokraté bývalého primátora Jana Kasla, který opustil ODS před letošními sněmovními volbami. Debaklem skončily volby v hlavním městě pro zde dosud druhou nejsilnější stranu US-DEU, která bude mít v novém zastupitelstvu jen dva radní. V komunálních volbách se výrazněji prosadily ženské kandidátky, které získaly 23% mandátů, což je o dvě procenta více než v roce 1998. Průměrný věk zastupitele zůstává přibližně 45 let. Nejmladší zastupitelstvo má Dolní Zimoř na Mělnicku, zhruba 23 let, naproti tomu radním z Grunty na Kolínsku je průměrně přibližně 65 let.

Návrh renty exprezidenta prošel vládou

Vláda Vladimíra Špidly přijala 6. listopadu návrh zákona, který upravuje postavení exprezidentů. Kabinet chce, aby prezident po odchodu z funkce pobíral jeden a půl násobek platu řadového poslance (až 116 tisíc korun měsíčně) a aby měl možnost bezplatně užívat auto s řidičem - vše doživotně. Pro porovnání: nynější prezidentův plat je 167 tisíc korun a náhrady na výdaje činí až 156 tisíc korun za měsíc. Vicepremiér Pavel Rychetský původně navrhoval finanční zajištění jen na 10 let. Naopak dobu, po které má exprezident nárok na ochranu, vláda zkrátila z 10 na 5 let. "Nejde o důchod, ale o mzdu, protože prezident bude i po odchodu z funkce osobou veřejnou," citovala Rychetského MF Dnes. Exprezident by o plat přišel, kdyby byl zvolen senátorem, stal se soudcem, nebo byl odsouzen za úmyslný trestný čin. Rychetský připouští, že se o rentu svede ve sněmovně ostrý boj. Předmětem diskuse není renta jako taková, ale

její výše. Sociální demokraté, lidovci a unionisté jsou pro návrh, ale některým se zdá příliš velkorysý. Proti jsou šéf poslanců ODS Vlastimil Tlustý, který se nechce podílet na dalších výhodách pro ústavní činitele, a komunisté. Podle předsedy KSČM Miroslava Grebeníčka by měl prezident být "normální" důchodce s "normálním" platem. Tisk připomněl, že ve světě je běžné, že se stát o exprezidenty postará. V Rusku má nárok na 75% platu hlavy státu, k dispozici má rezidenci u Moskvy, byt, vůz a pracovnu v Kremlu. V Německu dostává dokonce celý služební plat, doživotně může užívat kancelář a automobil. Na Slovensku musí být skromnější, obdrží jen 18% původního platu (asi 30 tisíc korun), ochranu a vůz. Zato v USA si exprezidenti těžkou hlavu kvůli živobytí dělat nemusí. Doživotní důchod dosahuje až 164 tisíc dolarů a ochranka je zajištěna na 10 let. Naopak v Rakousku se exprezident stává normálním občanem bez zvláštních výhod.

Češi si 17. listopadu připomněli události z let 1939 a 1989

Den boje za svobodu a demokracii uctila veřejnost na několika místech v Praze, kde lidé zapálili svíčky a položili květiny k pomníkům. Třinácté výročí studentské demonstrace, která zahájila listopadovou revoluci, si k pomníku na pražské Národní třídě přišli připomenout také politici. Kytice tam položili premiér Vladimír Špidla, ministr zahraničí Cyril Svoboda, delegace ODS vedená předsedou Václavem Klausem a samozřejmě prezident Václav Havel s předsedy obou parlamentních komor Lubomírem

Zaorálkem (ČSSD) a Petrem Pithartem (KDU-ČSL). Příležitosti využili i anarchisté, kteří demonstrovali svou nespokojenost s polistopadovým vývojem. Vzpomínky na studenty podrobené nacistickým represím se zúčastnili zástupci odboje a vysokých škol.

Praha hostila zasedání

Severoatlantické aliance

Hlavní město České republiky Praha se ve dnech 21. a 22. listopadu stalo dějištěm zasedání Severoatlantické aliance na nejvyšší úrovni. Zúčastnili se ho představitelé 46 států, kromě členských zemí NATO také reprezentanti těch států, které jsou v programu Partnerství pro mír. Summit měl na programu tři body - reformu aliance a ozbrojených sil, rozšíření NATO a nové vztahy. Na summit se dostavili zástupci tří kontinentů - Evropy, Ameriky a Asie, akce se zúčastnilo 2500 oficiálních hostů, akreditováno bylo 2700 novinářů. Největší sedmisetčlenná delegace přicestovala z USA v čele s prezidentem Bushem.

Summit byl zahájen již ve středu 20. listopadu večer, a to slavnostní večeří na Pražském hradě, kde se státníci oficiálně rozloučili s Václavem Havlem v prezidentské funkci. Darovali mu dvě kopie smlouvy Severoatlantické aliance - tzv. washingtonskou smlouvu, již bylo NATO v roce 1949 založeno, a smlouvu o přistoupení České republiky. Rozlučkový ceremoniál zahájil svým proslovem generální tajemník NATO George Robertson, po něm s krátkou řečí vystoupil francouzský prezident Jacques Chirac.

Čtvrtek 21. listopadu patřil jednáním. Severoatlantická aliance přizvala ke vstupu se-

dm zemí střední a východní Evropy: Bulharsko, Estonsko, Litvu, Lotyšsko, Rumunsko, Slovensko a Slovinsko. Je to zatím největší rozšíření devatenáctičlenné aliance, jejíž hranice by měla na jaře 2004, po parlamentní ratifikaci ve všech členských státech, sahát až k Rusku. Václav Havel rozšíření komentoval slovy: "Je to jasné znamení nejen pro všechny Evropany, ale pro celý svět, že definitivně skončila éra násilného dělení zemí do sfér vlivu, či dokonce podmaňování těch slabších těmi silnějšími." Rusko proti rozhodnutí Severoatlantické rady nijak neprotestovalo, politici pozvaných zemí zprávu přijali s radostí. Z deseti oficiálních kandidátských zemí tak za branami aliance zůstaly jen tři: Albánie, Chorvatsko a Makedonie.

Aliance také rozhodla o vytvoření sil rychlé reakce (NATO Response Force, NRF), které by měly být hlavním vojenským nástrojem aliance pro boj s terorismem. Společná mnohonárodnostní armáda pozemních, leteckých i námořních sil čítající 21 tisíc mužů bude schopná zasáhnout kdekoli na světě do sedmi dnů. Část armády má být k dispozici nejpozději do října 2004, počítá se i se zapojením nových členů. ČR přislíbila poskytnout protichemické a protibiologické jednotky a polní nemocnice. Prezidenti a premiéři zemí NATO také společně vyzvali Irák, aby splnil podmínky OSN a zbavil se zbraní hromadného ničení. Otázka Iráku však vyvolala spory USA s Francií, která zaujímá zdrženlivý postoj. Německo by se případného vojenského zásahu proti Iráku nezúčastnilo. Evropští členové Aliance se zavázali, že zlepší své

zbrojní technologie, aby dohnali USA.

22. listopadu summit pokračoval zasedáním Rady Rusko-NATO a Komise NATO-Ukrajina na úrovni ministrů zahraničí. Tématem byla protiraketová obrana, mírové operace a boj proti terorismu. Následovala schůzka představitelů států Euroatlantické rady přátelství, která se nejvíce věnovala hodnocení spolupráce mezi členskými státy. Pražský summit zakončila tisková konference generálního tajemníka NATO Georgie Robertsona, podle něhož byla jednání úspěšná. V pátek 22. listopadu Prahu opustila většina oficiálních hostů. Jako první odletěl George Bush. Těsně před odletem se krátce setkal s českými vojáky - veterány z Perského zálivu a z Afghánistánu, jimž poděkoval za pomoc v boji proti terorismu.

Protesty proti NATO

nebyly tak velké, jak se očekávalo

Bitva demonstrantů s policií se nekonala a radikálů nakonec přijelo mnohem méně, než policie předpovídala. Historický summit NATO se vyznačoval přesilou policistů, kterých bylo v hlavním městě mnohem více než bojechtivých extremistů. Obavy, že se radikálové střetnou s policií jako před dvěma lety při zasedání MMF, se ukázaly být liché. Policejní analytici vycházeli při plánování akce ze zkušenosti roku 1999 a očekávali, že se v Praze objeví 10 až 12 tisíc radikálů. Nakonec jich v hlavním městě protestovala zhruba tisícovka, kterou kontrolovalo 12 tisíc policistů.

První protesty proběhly již ve středu 20. listopadu na Staroměstském náměstí. Svou demonstraci zde uspořádali

komunisté v čele s předsedou Miroslavem Grebeníčkem, který se v emotivním projevu vyjádřil kriticky k celé organizaci a k mezinárodní politice Václava Havla. Českého prezidenta společně s britským premiérem Tony Blairem označil za "patolizaly Ameriky". Proti americkému prezidentovi Georgi Bushovi spustil lavinu obvinění a nazval jej "planetárním magorem". Někteří z přibližného počtu 300 demonstrantů se pak vydali ke Strakově akademii, kde předali na úřadu vlády ČR tzv. pražskou výzvu, dokument odsuzující NATO.

Ve středu se konala i první obávaná demonstrace anarchistické platformy AntiNATO. Anarchisté se večer shromáždili v ulici Na Příkopě, kde pod heslem "Food not Bombs" nejen protestovali proti zasedání NATO, ale upozorňovali také na skutečnost, že polovina světa hladoví, zatímco vysocí politici si užívají delikates na slavnostní večeři v nedalekém Obecním domě. Demonstrace proběhla pokojně, bez konfliktu s policií.

Ve čtvrtek 21. listopadu, v den zahájení summitu, se v odpoledních hodinách konala hlavní demonstrace anarchistů, kteří se sjeli z různých evropských zemí. Nejdříve se sešli na náměstí Míru, kde za doprovodu řehaček a bubnů skandovali svá hesla. Dav, který čítal asi 600 osob, se následně vydal na pochod Prahou. Organizátorům se podařilo zabránit násilným projevům a vyvarovat se tak větším konfliktům se strážci pořádku.

V pátek 22. listopadu měla policie ještě méně práce než v předchozích dvou dnech. Nejprve doprovodila na pouti

Prahou mírumilovné stoupen-
ce čínského duchovního hnutí
Fa-lun-kung, které využívá
podobných světových setkání
k tomu, aby upozornilo na
pronásledování svých přízni-
vců doma v Číně. Stejně ne-
škodné se ukázaly i další dvě
nahlášené akce. Na Staro-
městském náměstí dohlíželo
zhruba pětadvacet policejních
vozů na dvacítku ultrapravi-
cových radikálů z Národní
strany. Na náměstí Míru se
sešlo již pouhých 150 anar-
chistů. O vzrušení se poslední
den setkání postaral nepláno-
vaný incident přímo v Kon-
gresovém centru. Dva ruský
mluvící muži, akreditovaní
jako novináři, začali házet
rajčata na generálního tajem-
níka NATO Georgie Robert-
sona v okamžiku, když se
chystal vyfotografovat s hos-
teskami. Svůj cíl našťástí mi-
nuli a Robertson podle Li-
dových novin pouze nevzru-
šeně dodal: "Oh, tomato."
Mladíci původem z Bělorus-
ka a Ukrajiny se následně
prezentovali jako aktivisté
Nacionálně bolševické strany
z Ruska. Oba muže vyvedla
ochranka ze sálu a byli obvi-
něni z výtržnictví.

Ze Slovenska

Programové prohlášení a směřování nové vlády

Premiér Mikuláš Dzurinda
přednesl 5.listopadu před po-
slanci programové prohlášení
vlády a požádal je o vyslo-
vení důvěry. Opozice nazna-
čila, že program nepodpoří,
Vladimír Mečiar ho považuje
za jeden z nejslabších. Dzu-
rinda představil čtyři základní
pilíře programu vlády: úsilí
integrovat Slovensko do EU
a NATO, zeštíhlit a zkvalit-
nit státní administrativu, zá-
pasit s korupcí a postoupit v
řešení rómské otázky. Vláda

navrhne ústavní zákon o stře-
tu zájmů, zúžení míry imuni-
ty ústavních činitelů a zákon
upravující pravidla o proka-
zování původu majetku. Jed-
nou z nepopulárních reforem
bude částečné placení vys-
koškolského studia. Mělo by
zaručit zvýšenou kvalitu stu-
dia, zlepšení platových pod-
mínek pedagogů, zamezení
korupce při přijímacím řízení
a též umožnit rozšíření kapa-
city škol. Na obavy z toho,
zda si takové studium budou
moci dovolit i studenti z ne-
majetných rodin, by mohli
být odpovědí stipendia a půj-
čky. Zdravotnictví čekají re-
formy na zlepšení hospoda-
ření, jakými jsou například
zavedení příplatku na stravu
při pobytu v zdravotnickém
zařízení ve výšce 60%, po-
platku 20 korun za recept a
omezení počtu balení léků na
maximálně tři. Stát plánuje,
že zpřísní poskytování sociál-
ních dávek. Nezaměstnaní by
měli být rozděleni do dvou
kategorií, podle příčiny neza-
městnanosti. Nejvíce se to
dotkne občanů, kteří se spolé-
hali na podporu od státu a
práci se vyhýbali. Omezit by
to mělo práci "na černo" ane-
bo v zahraničí a následně po-
bíráni sociálních dávek. Vlá-
da by chtěla poskytovat pří-
davky na děti jediné v pří-
padě jejich pravidelné školní
docházky, co je problémem
převážně u rómských rodin.
Podporovat bude různé pro-
gramy na zlepšení situace a
integraci Rómů do společno-
sti. Vládní strana Aliance no-
vého občana si vzala tuto
problematiku za svou a už
představila svoji koncepci ře-
šení. Projekt obsahuje odváž-
né návrhy v podobě vyslání
vysokoškolsky vzdělaných
rómských misionářů a zřízení
jakýchsi kulturních center v
rómských osadách.

Vláda Mikuláše Dzurindy získala důvěru parlamentu

Národní rada SR schválila
14.listopadu programové pro-
hlášení vlády. Hlasování se
zúčastnilo 141 poslanců, dů-
věru kabinetu vyslovilo 78,
proti bylo 63. Poslanci ne-
schválili žádné doplňující ná-
vrhy, usnesení a ani dopo-
ručení vládnímu kabinetu
související s jeho programem.
Premiér Dzurinda po hlaso-
vání uvedl, že cesta, kterou se
kabinet ubírá, nebude lehká,
ale má jasně stanovený cíl.
Základními pilíři programu
vlády je: úsilí integrovat Slo-
vensko do EU a NATO,
zeštíhlit a zkvalitnit státní
administrativu, zápasit s ko-
rupcí a pokračovat v začleňo-
vání rómské komunity do
společnosti. Na první pohled
jde o program pravicové vlá-
dy, který se už střetl s nepo-
chopením a protesty hlavně
na straně sociálně slabších
vrstev obyvatelstva.

Slováci mohou mít známky s vlastním portrétem

Slovenská pošta představila
nový produkt, který vzbudil
pozornost svou netradičností.
Jedná se o tzv. personalizova-
nou známku, která je dostupná
každému, kdo by chtěl mít
svůj portrét zvěčněný na po-
štovní známce. Po vyplnění
formulářů, dodání obrazové
předlohy a zaplacení poplat-
ků Slovenská pošta (SP) do
30 pracovních dní vyhotoví
tiskový list, který obsahuje
12 ks poštovních známek. Je-
den tiskový list stojí 215 Sk,
přičemž SP poskytuje i
množstevní slevy. Personali-
zovaná známka je použitelná
jako klasická poštovní zná-
mka v hodnotě 6 korun. Objed-
návkové formuláře jsou do-
stupné na vybraných poštách
nebo i na internetových strán-
kách SP. Jako obrazová před-
loha může sloužit podobizna

jedné, nejvíce však tří osob,
dodaná buď jako fotografie,
nebo v digitální podobě. Třetí
možností je výroba předlohy
přímo v prostorách pracovi-
ště SP pomocí on - line sní-
macího zařízení. Výrobní pra-
coviště, vybavené takovým
snímacím zařízením, je mož-
né objednat si jako atrakci na
různé společenské příleži-
tosti. O tom, že tato novinka se
u veřejnosti setkala s klad-
ným ohlasem, svědčí i fakt,
že několikanásobný sloven-
ský "slavík" Meko Žbirka ke
svým padesátým narozeni-
nám (oslavil je 21.října) do-
stal i známku se svým por-
trétem.

Uplynulo deset let od smrti Alexandra Dubčeka

Před deseti lety, 7. listo-
padu 1992, zemřel Alexander
Dubček, symbol Pražského
jara a socialismu s lidskou
tváří. Pietního shromáždění u
příležitosti 10. výročí se 8.li-
stopadu na bratislavském hř-
bitově Slavičie údolie účast-
nil slovenský prezident Ru-
dolf Schuster, který podle
ČTK o Dubčekovi řekl, že
vírou v demokratické hodno-
ty "překročil v tehdejší době
hranice Československa a stal
se politikem světového for-
mátu. Pochopil, že socialis-
mus sovětského typu deva-
stuje životy lidí, obírá je o
svobodu, a snažil se o refor-
mu." Mezi osobnostmi, které
se přišly poklonit Dubčekově
památce, byl i český velvy-
slanec Rudolf Slánský.

Slovensko přizváno do NATO

"Tento den posílí Sloven-
sko. Slovensko bude částí de-
mokratické a stabilní Evro-
py," taková byla reakce slo-
venského premiéra Mikuláše
Dzurindy na rozhodnutí praž-
ského summitu Severoatlant-
tické aliance rozšířit počet
svých členů o dalších sedm

států, mezi nimi o Slovenskou republiku. "Za poměrně krátkou dobu jsme stihli něco, oč jiní usilují dlouho," komentoval podle MF Dnes rozhodnutí aliance prezident Rudolf Schuster. V roce 1997 na summitu v Madridu nedostalo Slovensko pozvánku do NATO kvůli výhradám vůči nedemokratickým praktikám vlády Vladimíra Mečiara. Mnohé západní státy včetně USA dávaly najevo, že pokud by se Mečiar v čele nové vlády objevil, cestu Slovenska do NATO by to zavřelo. Podle Odboru mediálního výzkumu Slovenského rozhlasu vstup Slovenska do NATO podporuje 47,2% občanů, opačný názor má 39,1% dotazovaných. Většina (70,4%) věří, že Slovensko bude spolehlivým spojencem Severoatlantické aliance. Pro Českou republiku je vstup Slovenska do aliance významný z bezpečnostního hlediska - ČR bude téměř ze všech stran obklopena státy Aliance. Slovensko má vstoupit do NATO v roce 2004, do té doby by mělo dokončit reformu armády. Počítá s modelem "armády 2010", tedy menší, profesionální a dobře vyzbrojené armády. K bojeschopnosti aliance chce Slovensko přispět svou jednotkou sil rychlého nasazení, dále se chce zaměřit na oblast ženijního výcviku. Na Slovensku se navíc vyrábí výborné odminovací zařízení.

Ekonomika

Od 1. ledna 2003 se v ČR změnila cena elektřiny a plynu

Poprvé za posledních 12 let klesnou ve většině krajů poplatky za elektřinu. Energetický regulační úřad (ERU) uveřejnil 11. listopadu informace, podle nichž se bude za

dodávky proudu platit o 1,7 až 9,1% méně než dosud. Pět z osmi distribučních společností sníží cenu. Nejvíce ušetří lidé z jižní Moravy, naopak ve středních, jižních a západních Čechách zůstane cena elektřiny stejná. Vliv na zlevnění elektřiny mělo i letošní otevření trhu konkurencí. Naopak plyn podraží v průměru o 4% hlavně kvůli vyšší ceně ropy na světových trzích a oslabení kurzu koruny k americkému dolaru.

Ústavní soud zmrazil ceny nájemného

Nájemné v České republice nebude v nejbližších měsících růst, ani klesat. Ústavní soud totiž minulý týden zrušil výměr ministerstva financí, který vyšší nájemného reguloval. Jakmile tento náález vejde v platnost, budou ceny nájemného zmrazeny. Na předpis si před časem začali stěžovat majitelé domů. Tvrdili, že maximální výše nájemného byla nastavena příliš nízkou a často tak nepokrývá ani náklady na údržbu domu. Kritizovali rovněž zastaralost vyhlášky, která například vůbec nebrala v úvahu více či méně lukrativní polohu domu. Téměř pět set z nich se obrátilo na ombudsmana Otakara Motejla, který jejich námitky postoupil Ústavnímu soudu. Ministerstvo financí se pokusilo strážce ústavnosti obejít tím, že několik dnů před klíčovým jednáním spornou vyhlášku zrušilo a nahradilo ji jinou, jež ovšem měla obsah totožný s předchozí. Ústavní soudci tento úhybný manévr nevzali na vědomí, zdůvodnivše to tak, že nehodlají veřejnosti poskytovat návod na oddálení soudního řízení. Majitel a nájemník se nyní mohou sami dohodnout na výši nájemného. Pokud se tak nestane, je-

dinou instituci, na kterou se mohou sporné strany obrátit, představuje soud. Je ovšem nepravděpodobné, že by soud byl ochoten tyto případy řešit, dokud se nebude moci opřít o právní předpis. V současné době totiž bohužel neexistuje jiná právní norma, která by tuto problematiku upravovala. Ministerstvo financí chce vypracovat nový návrh zákona do konce letošního roku; i ten by ovšem mohl nabýt platnosti až půl roku poté. Zrušením výměru tedy nastala nepřehledná situace, v níž se jak nájemníci, tak i majitelé bytů snaží na úkor těch druhých vylepšit svá postavení.

Kurzovní lístek ČNB

5. 12. 2002

EUR, 1	30.900
Kanada, 1	19.836
Slovensko, 100	74.168
USA, 1	30.914

Kultura

Síla lidskosti vyhrála mezinárodní Emmy

Koprodukční česko-slovenský dokumentární film o Nicolasi Wintonovi získal v noci z 25. na 26. listopadu ocenění International Emmy Award (www.iemmys.tv). Režisér Matěj Mináč si z New Yorku odvezl sošku do země svého původu, na Slovensko, za které byl dokument do soutěže nominován. Film vypráví příběh anglického burzovního makléře, který v předvečer 2. světové války odvezl 669 dětí z Československa a našel jim nové rodiny ve Velké Británii. Dokument vyrobený Českou televizí byl mezi nominované vybrán z tisícovky kandidátů, ve finálovém klání mu konkurovala díla japonské televize NHK, německé ZDF a kanadské CBC. Cena Emmy za mezinárodní televizní

tvorbu se udílí v sedmi kategoriích, soutěže se neúčastní americké televize, které mají vlastní ceremoniál. Mináč ve vítězství příliš nevěřil. "Viděl jsem jeden ze čtyř nominovaných filmů. Je o člověku, který "pochází" ze spermobanky a hledá své biologické rodiče. Zábavný, hluboký film. Navíc za všemi konkurenty stojí obří televizní společnost," řekl před odjezdem deníku Právo. Jeho snímek o dnes 91-letém Wintonovi má však lidem stále co říct. Sám režisér to v deníku MF Dnes komentoval slovy: "Možná v dnešním nejistém světě hledají kousek světla. A snad je to i tím, že Winton není typ akčního hrdiny, který riskuje život v plamenech. Byl prostě slušný, pracovitý a hlavně tvrdošíjný. To mu zůstalo."

Albrightová věnovala svou cenu Petře Procházkové

Bývalá americká ministryně zahraničí Madeleine Albrightová získala v sobotu 23. listopadu v Praze mezinárodní Občanskou cenu Hanno Ellenbogenové. Vyznamenání si neponechala, vzápětí je předala novinářce Petře Procházkové z agentury Epicentrum. Procházková jí poté darovala fotografii a svou knihu reportáží z Čečenska. "Já si opravdu myslím, že to, co dělají čeští žurnalisté, je hrozně důležité. Já si myslím, že je nutné podporovat dobré žurnalisty. Petra Procházková dělá dobrou práci, a proto jsem dala tu cenu jí," citovaly Albrightovou Lidové noviny. Albrightová dostala cenu jako projev uznání za činnost v oblasti mezinárodních vztahů. Cenu jí předal prezident společnosti Marc Ellenbogen, syn její zakladatelky. Předání se zúčastnil i ministr zahraničí Cyril Svoboda (KDU-ČSL) a další osobnosti.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Bohoslovci v papežských misijních kolejích

V papežských kolejích Kongregace pro evangelizaci národů svatých apoštolů Petra a Pavla je v současnosti 338 bohoslovců, kteří studují na různých papežských univerzitách. V Koleji sv. apoštola Pavla je zastoupeno 50 národností, v Koleji sv. apoštola Petra 49. Nejsilněji zastoupeným světadílem je Afrika (183 seminaristů), dále Asie (139) a Amerika (11). Nejvíce studentů pochází z Indie (39). Většina studentů zmíněných kolejí studuje na Papežské univerzitě Urbaniana.

Dopis papeže ekumenickému patriarchovi Bartoloměji I.

Vatikánská delegace, vedená předsedou Papežské rady pro jednotu křesťanů kardinálem Walterem Kasperem, zavítala do Istanbulu, aby se zde zúčastnila oslav svátku sv. Ondřeje (30.11.), který je patronem konstantinopolského ekumenického patriarchátu. Během své návštěvy se vatikánští delegáti setkali také se členy synodní komise patriarchátu pro vztahy s katolickou církví a s představiteli ostatních církví působících v Istanbulu. Kardinál Kasper byl hlavním celebrantem mše, při níž společně s místní katolickou komunitou oslavil 1. adventní neděli. V závěru slavnostní liturgie na oslavu svátku sv. Ondřeje přečetl kardinál Kasper poselství papeže Jana Pavla II. konstantinopolskému ekumenickému patriarchovi Bartoloměji I. Svatý otec v něm mj. zdůraznil: "Bratrství dvou apoštolů sv. Petra a sv. Ondřeje, stejně tak jako jedinečné poslání, ke kterému byli povoláni ve své každodenní činnosti, nás den za dnem vybízí k hledání plného společenství, které se manifestuje ve společné misii a usmíření v Bohu. Tak bychom autenticky zvěštovali Kristova ducha pokoje a míru ve světě, který je zaplaven ozbrojenými konalicty a dramatickými událostmi způsobujícími další rozdělení. Věrnost těchto dvou bratří Kristu povolává naše společenství, vyrůstající z kázání apoštolů a neporušené apoštolské posloupnosti, aby se zavázala k překonání těžkostí, které doposud brání společnému slavení eucharistie. Naše vzájemné kontakty, diskuse a spolupráce směřují k jedinému cíli: k jednotě, k této základní podmínce, která podle ustanovení Krista musí charakterizovat vztahy mezi jeho učedníky." V závěru svého dopisu papež vyslovil touhu po častějších vzájemných kontaktech mezi oběma církvemi, zejména pak na poli teologického dialogu, který po fázi nejistot, těžkostí a kolísání v průběhu posledního desetiletí musí podle přesvědčení Svatého otce přejít do své další nové fáze.

Synoda košické arcidiecéze

Košický arcibiskup Alojz Tkáč vydal (30.11.) na svátek sv. Ondřeje - hlavní patrona arcidiecéze - dekret o svolání synody košické arcidiecéze. Diecézní synoda je shromáždění kně-

ží a laiků partikulární církve, kteří mají pomáhat svému biskupovi pro dobro celé místní církve. Samotné synodě bude předcházet přípravná fáze, během níž se sestaví otázky, témata, body či návrhy, o kterých se bude na synodě jednat. Arcibiskup Tkáč určí v nejbližší době přípravnou komisi, která bude pomáhat při organizování a přípravě synody. V každé farnosti se vytvoří farní synodální společenství. Konání synody je plánováno v souvislosti s 200. výročí zřízení košické diecéze, které připadá na 9.8. 2004.

Betlémy z českých zemí vystaveny ve Vídni

Spolek přátel betlémů Vídně a Dolního Rakouska vystavuje letos v kryptě vídeňského kostela sv. Petra převážně betlémy z Čech, Moravy a Slezska. Jedná se již o 45. výstavu betlémů. Výstava čítá na 150 betlémů. Přibližně 30 betlémů z českých zemí je vystaveno ve spolupráci s muzeem z Klosterneuburgu. Další exponáty vznikly v kursech stavby betlémů, které spolek organizuje. "Naším cílem není prodej," říká předseda spolku Walter Senftleben, "chceme v tichu krypty přemýšlet o významu Vánoc." Spolek přátel betlémů Vídně a Dolního Rakouska existuje od roku 1952 a má 400 členů. Každý rok přichází na jeho výstavu do krypty chrámu sv. Petra přibližně 30 tisíc návštěvníků.

Kardinál Vlk veze do New Yorku Pražské Jezulátko

Pražský arcibiskup kardinál Miloslav Vlk se zúčastní v New Yorku kulturně-duchovního programu "Pražské Vánoce v New Yorku". Součástí programu jsou dva koncerty souboru Bambini di Praga. První je určen především krajanům a koná se v sobotu 7.12. v newyorské Bohemian Hall. Koncertu bude předcházet otevření výstavy "Povodně v Praze", kterou zahájí "povodňový primátor" Igor Němec. Druhý koncert se koná tentokrát na Manhattanu v neděli 8.12. odpoledne, po adventní bohoslužbě v katedrále, a je určen především rodinám newyorských záchranářů. Vrcholem návštěvy bude účast kardinála Vlka při adventní bohoslužbě v římskokatolické katedrále sv. Patricka na Manhattanu v neděli 8.12. dopoledne, při níž pražský arcibiskup předá newyorskému arcibiskupovi kopii sošky Pražského Jezulátka. Jedná se o volné navázání na "Turné solidarity a dikůvzdání newyorským policistům, hasičům a záchranářům" letos v březnu. Pražská umělecká společnost, která organizuje i tuto předvánoční cestu, uspořádala 21.3. letošního roku koncert Hudby Hradní stráže a Policie České republiky v Carnegie Hall. Projekt pak pokračoval v pražském římskokatolickém kostele Nejsvětějšího Salvátora vzpomínkovým pietním shromážděním k prvnímu výročí teroristických útoků proti USA 11. září 2001. Na organizaci cesty se podílejí americké krajské organizace, česká katolická farnost v New Yorku, velvyslanectví České republiky v USA a český konzulát v New Yorku.

V Hradci Králové bude stát socha papeže

Návštěvu Jana Pavla II. v tomto městě v roce 1997 bude připomínat papežova socha na nádvoří Nového Adalbertina, které papež při své návštěvě požehnal. Památník papeže Jana Pavla II. vzniká z iniciativy Biskupství královéhradeckého, které pro tento účel založilo sdružení, jehož předsedou je diecézní biskup Dominik Duka. Sdružení připravuje se schválením České biskupské konference a pod záštitou prezidenta republiky Václava Havla odhalení památníku na 26.4.2003, tedy na výroční den návštěvy Svatého otce. Památník nemá připomínat jen zmíněnou návštěvu, ale má být trvalou připomínkou jedné z největších osobností 20. století, jíž papež bezesporu je. Bronzová socha sedícího papeže v téměř životní velikosti vzniká v dílně akademických sochařů Marie a Vojtěcha Adamcových, autorů sousoší sv. Vojtěcha a Radima v Libici nad Cidlinou. Královéhradecká diecéze navíc vstupuje do roku, který je podle diecézního pastoračního plánu zasvěcen Panně Marii. "Totus Tuus", apoštolské heslo Svatého otce, může tak věřící s papežem ještě více spojit. K uskutečnění tohoto finančně nelehkého záměru pořádá sdružení také finanční sbírku, z jejíhož výnosu bude 10 % věnováno postiženým povodněmi. Číslo účtu u Raiffeisenbank Hradec Králové: 1026007926/5500.

Narozeniny Radia Proglas

Křesťanská rozhlasová stanice Radio Proglas slaví 8. prosince sedm let od zahájení svého vysílání. Na oslavu narozenin pozval pracovníky Radia Proglas také brněnský biskup Vojtěch Cikrle. 27.11. celebroid společně s P. Martinem Holíkem, ředitelem Radia Proglas, a s dalšími kněžími bohoslužbu v brněnské katedrále, po níž byl pro všechny "proglasáky" připraven program v prostorách biskupství. Prohlédli si biskupskou rezidenci i budovy kurie, společně se pomodlili v biskupské kapli a při malém občerstvení si přátelsky popovídali se svým hostitelem. Radio Proglas vysílá z několika studií umístěných po celé České republice a stalo se velmi oblíbenou stanicí, kterou poslouchají tisíce lidí.

Hospic na Svatém Kopečku má prvního klienta

Do Hospice na Svatém Kopečku u Olomouce nastoupil 3.12. první klient. Jedná se o nové zařízení, které je určeno lidem s onkologickým onemocněním. Hospic na Svatém Kopečku svým klientům umožňuje prožít poslední stadium své nemoci bez bolestí. Celkem 26 jednolůžkových a 2 dvoulůžkové pokoje jsou vybaveny polohovacími postelemi, signalizačním zařízením a přistýlkou pro pobyt příbuzného. Každý pokoj má samostatné sociální zařízení - WC a sprchu. Hospic je vybaven moderním zdravotnickým zařízením.

Úmrtní oznámení

S hlubokou bolestí v srdci oznamujeme všem přátelům a známým, že Nebeský Otec k sobě povolal našeho milovaného syna a bratra, pana

Jana Vidláka

Narodil se 12.května 1942 v Budišově u Třebíče v České republice. Své mládí prožil v Brně, kde se vyučil malířem pokojů. Pro svůj protikomunistický postoj prošel komunistickými věznicemi, až se mu podařilo v roce 1979 přes Jugoslávii a Itálii dostat do USA. Od roku 1988 bydlel v budově Cicerského Velehradu, kde obětavě vypomáhal při jeho údržbě. 26.listopadu 2002 neočekávaně podlehl srdečnímu záchvatu.

Rozloučíme se s ním 14.prosince 2002 při mši svaté v 6.15 h. večer v kostele P. Marie Svatohorské v Ciceru.

Jeho tělesné pozůstatky budou zpopelněny a převezeny do rodné vlasti.

Za vzpomínku v modlitbě děkuje

maminka Z. Vidláková a sestra Helena

Fr. Dušan Hladík a přátelé z Velehradu a České misie

Česká misie v Chicagu Vás zve na

ZÁJEZD DO ČESKÉ REPUBLIKY

*Na desátou pouť
k Panně Marii z Exilu,
která je nyní na Strahově v Praze*

*Zájezd se uskuteční v době
od 30.dubna do 16.května 2003*

Společně navštívíme Prahu, Starou Boleslav, Kutnou Horu, Sázavu, Svatou Horu, Prachatic, České Budějovice, Hlubokou, Český Krumlov, Vyšší Brod, Jindřichův Hradec, Telč, Brno, Olomouc, Sv.Kopeček, Sv. Hostýn, Velehrad, Porta coeli, Pernštejn, Moravský kras, Lednici, Znojmo a další místa staré vlasti.

Cestování pohodlným autobusem, ubytování v hotelích ve dvoulůžkových pokojích, předpokládaná cena včetně letenky z Chicaga do Prahy a zpět asi 1.500 USD

Zájezd vede a bližší informace podá Fr. Dušan Hladík

Příhlášky co nejdříve: Česká misie

P.O. Box 508 576, Cicero, IL 60804

Tel: 708 – 656 7472 Mobil: 708 – 533 1050

Milostné Pražské Jezulátko

Pokračování ze str. 2

Otec Cyril se rozběhl k převorovi a řekl mu, co slyšel a sdělil i přání. Otec převor řekl, že by rád nechal sošku opravit, ale že nemá v pokladně ani groš. V té době pobýval v Praze zámožný obchodník pan Benedikt Manskönig z Ústí nad Labem, který tak těžce onemocněl, že se čekalo, že zemře. Dal si zavolat Otce Cyrila, aby z jeho rukou přijal svátosti umírajících. Otec Cyril ho pak vybídl, aby se spolu pomodlili za uzdravení k Jezulátku a zároveň mu pověděl o problému s jeho opravou. Obchodník se uzdravil a karmelitánům daroval 100 dukátů. Tehdy Otec převor byl názoru, proč opravovat starou poškozenou sošku, když je teď možno udělat jinou, hezčí. Jenže, když soškou postavili na oltář, padl na ni svícen a roztrhl ji. „Náš zneuctěný a odstrčený Ježíšek, který byl první na našem oltáři postaven, chtěl být i nadále pomocníkem našeho domu a účtu naši si pojistit i pro budoucí časy.“ Tak se tehdy vyjádřil Otec Cyril a zařídil opravení sochy.

Jsou zaznamenány četné podivuhodné události, jež se vztahují k významným lidem té doby, avšak pověsti o mocném ochránci Malé Strany a celé pražské obce se lavinovitě šířily mezi prostým lidem, který nejvíce trpěl bédami třicetileté války. Tak nám kronikáři zachovali zprávu, jak Jezulátko pomohlo v rodině nejvyššího komoří českého království hraběte Jindřicha Kolovrata - Libštejnského. Jeho manželka ztratila zrak i sluch. Když se jí dotkli soškou Jezulátka, vrátil se jí zrak i sluch. Ale paní byla sobecká. Aby si zajistila spolehlivou ochranu svého paláce, chtěla sošku tajně odvézt. Avšak kočár s hraběcími manžely ne a ne vyjet z klášterního průjezdu, ač se čtyřspřeží namáhalo sebevíc. Až teprve rozpačitá hraběnka odevzdala sošku Otci Cyrilovi, aby ji odnesl nazpět do kostela, mohl kočár odjet.

Jezulátko bylo zprvu vystaveno na hlavním oltáři, odkud bylo přeneseno do nádherně vyzdobené kaple. Později hrabě z Talmberka dal zřídit novou kapli na místě přístupném u vchodu do kostela. A když se tato kaple stala během času

příliš těsnou, bylo soška Pražského Jezulátka přenesena na nynější místo – na prostřední boční oltář na pravé straně, který byl zřízen r 1776 a je dílem pražského kameníka Lauermanna. Tento oltář z červeného a šedého mramoru tvoří architektonický rámec kříšťálové skříňky s Jezulátkem, obklopeném stříbrnými anděličky. Plastickou výzdobu se sochami panny Marie a sv. Josefa vytvořil Petr Prachner.

Socha Pražského Jezulátka může způsobit na první pohled zvláštním dojmem, neboť jsme zvyklí vidět něžné a na mateřskou péči odkázané Božské dítě v jesličkách nebo v náručí Panny Marie a zde najednou vidíme malého (jen 48 centimetrů vysokého) krále v královském rouchu. Jeho levá ruka drží zeměkouli s křížem nahoře a pravice, místo, aby držela žezlo je pozvednuta velebně k pontifikálnímu požehnání. Dva vztyčené prsty symbolizují jeho božskou a lidskou přirozenost a tři další nejsvětější Trojici. Koruna na hlavě je příliš velká pro malého Krále a naznačuje, že do ní doroste, až nás přijde soudit.

Šátečky Pražského Jezulátka jsou stylizovány podle slavnostního kněžského oblečení s pluviálem pro svátostné požehnání. V jeho šatníku nalezneme přes 60 šáteček v různých barvách, a tak se mohou vyměňovat podle liturgických barev různých církevních období. Zvláštní pozornosti se těší šátečky, které zlatem vyšila na samet císařovna Marie Terezie r. 1754. Jsou zde také šátečky z čínské Šanghaje, z Vietnamu, z Filipín, z Brazílie, z Rakouska, několikrát z Itálie, ale také od Čechů ze Spojených Států, především velmi svérázné z Nebraska a další z mnoha míst Čech a Moravy.

„Osvícenský“ císař Josef II. (1780-1790) zrušil v samotné Praze 70 klášterů, mezi nimiž byl i klášter karmelitánů při kostele Panny Marie Vítězné. Zbožní karmelitáni, věrní strážci Jezulátka, museli opustit klášter 3.července 1784. Rozličné drahé památky darované Jezulátku byly vládou zkonfiskovány a je div, že milostná soška mohla zůstat na

Originální vosková soška
Pražského Jezulátka

svém místě, a že kostel nebyl použit pro světské účely, jako se to stalo s mnoha jinými. Tehdy byla farnost Panny Marie pod řetězem, kterou spravovali Maltézští rytíři, přenesena ke kostelu Panny Marie Vítězné a po dlouhá léta opatrovali sošku Jezulátka jako ten nejdražší klenot. V současné době se opět k Panně Marii Vítězné vrátili karmelitáni.

Pražští karmelitáni, kteří byli donuceni opustit svůj milovaný poklad, se pak tím houževnatěji snažili šířit úctu k Pražskému Jezulátku do všech koutů světa, především však do zemí Jižní Ameriky, kde se téměř ve všech kostelích nalézá Jeho soška. Největší úcty se dostává Pražskému Jezulátku v malebném městečku na italské slunné Riviéře v Arenzanu, vzdáleném asi 30 kilometrů západně od Janova. Karmelitáni zde vydávají měsíčník: Il messaggero de s. Bambino Gesù di Praga – Posel Pražského Jezulátka, který má přes 50 tisíc odběratelů, a kde jsou zveřejňovány zázraky a milosti, jež Jezulátko neustále uděluje. Na náměstí je postaven sloup k počtě Jezulátka. 24.února 1924 zde došlo s dovolením Svatého otce Pia XI. k slavné

korunovaci, při které byla zdůrazněna důstojnost „Malého a přitom Velkého“ krále. 6.května 1928 tentýž papež povýšil kostel Pražského Jezulátka na Menší baziliku, jedinou tohoto jména na celém světě.

Pražské Jezulátko se stalo inspirujícím tématem ve světě umění a literatury. Julius Zeyer (1841-1901) vyjádřil svoji lásku k Jezulátku při mnohých příležitostech, a to především v jeho vrcholném díle Mariánská zahrada. Na své dovolené ve Francii se zastavil na jedné bretoňské usedlosti. Když se ho selka otázala, odkud pochází, tak odpověděl, že z Prahy. Ona na něho nechápavě pohlédla a tu on uviděl na kredenci sošku Pražského Jezulátka, a tak na ně ukázal a řekl: Jsem z města, odkud pochází vaše Jezulátko. Selce zazářily oči a byla by mu snesla modré z nebe, jak se ho snažila pohostit. Jiří Karásek z Lvovic napsal spoustu esejů čerpajících z lidového podání o zázračném působení Pražského Jezulátka. Zvláště zářivým

příkladem je Dr. Alfred Fuchs (1892-1942). Tento talentovaný básník a žurnalista, jenž konvertoval ze židovství, napsal spoustu básní a esejů o Pražském Jezulátku a spolu se svou manželkou šířil ideály „svého Malého Krále.“ Když byl Dr. Fuchs v koncentračním táboře v Dachau poléván vodou, aby v mrazivém počasí venku zmrzl, jeho poslední slova byla: „Mé drahé Pražské Jezulátko, žehej a ochraňuj mne!“

Jedna z nejkrásnějších básní o Pražském Jezulátku byla napsána francouzským diplomatem Paul Claudelem. Jeho báseň L'enfant Jesus de Prague pronikla do předních literárních kruhů. V době, kdy byl francouzským velvyslancem ve Spojených Státech, byla jeho báseň o Pražském Jezulátku vybrána jako předmět národního kontestu v časopisu „Forum.“ Na soutěž odpovědělo neočekávaně přes tisíc uchazečů. Při audienci u papeže Pia XII. 29.dubna 1950 přednesl Paul Claudel za přítomnosti diplomatů, kardinálů, spisovatelů a

umělců svou báseň o Pražském Jezulátku a sklídl ode všech velké ovace, zvláště ale od samotného Svatého otce.

Edita Steinová, židovská konvertitka a německá filosofka, dnes známá jako svatá Benedikta od Kříže z kolínského Karmelu, prožila svůj řeholní život v úplném odevzdání a mystickém sdílení s „Malým Králem,“ jenž sídlí v srdci Evropy - v Praze. Když byla vedena v Osvětimi v Auschwitz do plynové komory, doporučela sebe i své spolence svému drahému „Svatému Dítěti z Prahy“ a v ruce držela obrázek svého milovaného „Malého Krále.“

*Ježíšku, náš drahý
nezapomeň, že jsi
Jezulátko z Prahy.
Nezapomeň na lid,
jenž Tě tolik prosí
za svou rodnou vlast,
kterou v srdci nosí.*

*Z různých pramenů sestavil
Karel J. Chrobák*

Vděčná vzpomínka

7.prosince 2002 jsme si připomněli druhé výročí
úmrtí našeho milého duchovního Otce

Rev. Maura Ladislava Poučka OSB

Narodil se 21.listopadu 1920 ve Velké Lečici u Příbrami v Čechách. Vstoupil do benediktinského řádu, kde v arcidiecézi sv. Vojtěcha a sv. Markéty v Praze – Břevnově 30.srpna 1941 složil řeholní sliby.

Teologii studoval na Karlově Universitě v Praze a od roku 1946 v Belgii, kde byl 1.srpna 1948 vysvěcen na kněze.

9 roků působil jako misionář a učitel katolických škol v Belgickém Kongu v Africe.

Od roku 1965 působil v Chicagu v USA, kde se zapojil nejprve do práce benediktinů v Lisle, posléze pracoval především pro naše krajany ve farnosti sv.Prokopa v Chicagu a nakonec ve farnosti Panny Marie Svatohorské v Ciceru.

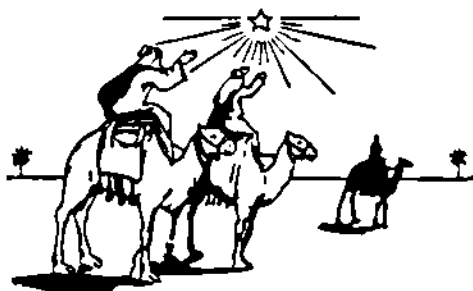
Ve svém kněžském poslání byl vyhledáván jako výborný zpovědník. Spolu s Otcem Vojtěchem Vitem OSB se významnou měrou podílel na vydávání krajských novin Hlas národa jako redaktor a korektor.

Na věčnost byl Pánem života a smrti povolán po těžké nemoci 7.prosince 2000.

Vzpomínkovou mši svatou jsme za něho obětovali u Panny Marie Svatohorské v Ciceru v sobotu 7.prosince 2002 večer. Děkujeme všem, kdo si na něho v modlitbě vzpomenou s námi.

*Fr. Dušan Hladík
a přátelé z České misie v Chicagu*

Veselé vánoce a šťastný nový rok 2003

Merry Christmas

and happy New Year 2003 from

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road, Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Mary Ann Mahoney, president
Elsie T. Malec, secretary -treasurer

Chicago Representatives

Loretta Moravec 1-708-484-3162
Dolores Jacklin 1-630-968-1292

**We wish a very Blessed Christmas and
Happy New Year to all our friends**

**Všem našim přátelům přejeme
milostiplné svátky Kristova narození
a šťastný nový rok 2003**

*H. Marik
Sons*

H. Marik Sons Funeral Home

Barbara Marik Baken

6507 W. Cermak Rd., Berwyn, IL 60402
Phone: (708) 484 - 6310

*Veselé vánoce a
mnoho štěstí a
zdraví v novém
roce 2003
všem přátelům
přeje*

rodina Boleslavova

***Rudolf a Anděla,
synové Rudolf a George,
snacha Sharon
a vnuci Garrett a Brent***

VÁNOČNÍ ČESKÁ MŠE SVATÁ VE WASHINGTONU

V neděli 5.ledna 2003 v poledne

budeme mít v naší národní kapli
českou mši svatou slouženou
dp. Antonínem Kocůrkem z New Yorku.

Prosíme naše krajany, aby se v hojném počtu
zúčastnili této mše svaté,
konané v naší České duchovní tradici.

*Za výbor České národní kaple
Vás všechny upřímně zvou*

Col.Al. Brož (USAF Ret.) - Tel. (703) 698-53
Dr.George J. Švejda, Ph.D. - Tel. (301) 421-9417

ČESKÉ VÁNOČNÍ BOHOSLUŽBY

V kostele Panny Marie Svatohorské v Ciceru
2414 South, 61st Avenue, Cicero, IL 60804

Úterý 24.prosince 2002 - Štědrý večer
SLAVNÁ PŮLNOČNÍ MŠE SVATÁ
s českými koledami v 10.00 hod.večer

Středa 25.prosince 2002 - Hod Boží vánoční
Mše svatá v 10.00 hod. dopoledne v kapli na Velehradě
2340 S. 61st Ave., Cicero, IL 60804
Mše svatá v 6.15 hod. večer v kostele

Sobota 28.prosince 2002 - Svátek Svaté Rodiny
Děkovná mše svatá na závěr roku v 6.15 hod.večer

Neděle 29.prosince 2002
Mše svatá v 10.00 hod. dopoledne v kapli na Velehradě

Úterý 31.prosince 2002 - sv.Silvestra
Mše svatá v 10.00 hod. dopoledne v kapli na Velehradě

NOČNÍ ADORACE V KOSTELE
od 11.00 do 12.00 hod.večer

Středa 1.ledna 2003 - Nový rok

*Mše svatá ke cti Panny Marie s prosbami o Boží ochranu
v novém roce v 6.15 hod. večer v kostele*

*Příležitost ke svaté zpovědi vždy hodinu před mší svatou,
během bohoslužeb se zpovídat nebude,
k svatému přijímání může přistoupit jen ten, kdo se očistil od hříchů.*

Bližší informace podá:

Česká duchovní správa - Fr. Dušan Hladík
Telefon: (708) 656 - 7472 Mobil: (708) 533 - 1050

*Ježíšku náš drahý
nezapomeň,
že jsi Jezulátko z Prahy
nezapomeň,
že jsme děti Tvoji Matky,
necht' nás rozehřeje
úsměv její sladký!*

**Všem lidem dobré vůle
Boží požehnání**

vyprošuje

Karel J. Chrobák s dětmi a vnoučaty

**Požehnané svátky vánoční
a hodně zdraví v novém roce
všem přátelům a známým přeji**

*Tomečkovi
Rasochovi
a Milka Sovová*

**Radostné svátky vánoční
a požehnaný nový rok 2003
svým přátelům a známým přeji**

Eduard a Alice Vedralovi

***Radostné vánoce a všechno nejlepší
a mnoho zdraví v roce 2003***

*všem přátelům a známým přeje
a ochranu Matky Boží vyprošuje*

Karel Švec

Svec & Sons Funeral Home

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Rodinný závod sloužící krajanům v zármutku
už celých 88 let od roku 1915

*Rodinnou a osobní radost o vánocích z narození
našeho Vykupitele - Ježíše Krista v Betlémě a hojnost
zdraví a Božího požehnání v celém roce 2003 Vám přeji*

*James - Václav Švec
s maminkou Aničkou*

Private Parking

(708) 484-2050

(773) 242-2027

Šťastné a požehnané vánoční svátky s úspěšný nový rok 2003

přeje svým posluchačům československého
rádiového vysílání v Chicagu a okolí

JERRY JIRÁK

Československé rádio vysílá na stanici
WCEV 1450 AM

*každou neděli od 9 hodin do 10 hodin ráno
a každé úterý a čtvrtek v 9.30 hodin večer.*

Poslechněte si hezkou hudbu
a zprávy z naší české komunity.

Christmas Greetings from Czech Voice of Cleveland

*Veselé vánoce
a požehnaný nový rok 2003*

České rádiové vysílání pro oblast
Clevelandu na stanici

WERE 1300 AM

v sobotu 2.00 – 3.00 PM a v neděli 1.00 – 3.00 PM

Joe Kocab

4501 Cullen Dr., Cleveland, OH, 44105

Tel. (216) 883 - 4760

Veselé vánoce a šťastný nový rok 2003

přeje všem přátelům

SPARTA A. B. A.

*Požehnané svátky vánoční
a mnoho štěstí a radosti
v novém roce 2003
všem příznivcům přeje*

L & J LOUNGE

Otevřeno 7 dní v týdnu

Pondělí - čtvrtek: od 1:00 PM do 1:00 AM

Pátek: od 1:00 PM do 3:00 AM

Sobota: od 1:00 PM do 3:00 AM

Neděle: od 1:00 PM do 1:00 AM

ČESKÉ JÍDLO - ČESKÁ MUZIKA

Telefon: (708) 788 - 9570

6513 W Cermak Rd.

Berwyn, IL 60402

**Veselé vánoce
a mnoho úspěchů
v novém roce 2003**

Robert Vlach

Právní služby pro krajany

6904 W. Cermak Road

Berwyn, IL 60402

Tel. (708) 795 -- 4400

SDRUŽENÉ ČESKOSLOVENSKÉ ORGANIZACE CHICAGSKÉ OBLASTI

Vás srdečně zvou na

45. Reprezentační ples,

který pořádají v sobotu 8. února 2003

v Grand Ballroom of Drury Lane

100 Drury Lane, Oak Brook Terrace, Illinois.

Cocktails v 6.30 PM – Večeře v 7.00 PM

Uvádění debutantek pro rok 2002 v 8.30 PM

Hudba by Franz Benteler Royal Strings.

Večerní společenský oblek žádoucí.

Dostatek místa pro parkování.

**Vstupné \$ 75.00 za osobu
včetně večeře a všech nápojů
a taneční zábavy.**

Rezervace přijímá

Mrs. Vlasta Viceník, tel. (708) 354 – 0520

**Vážení členové Velehradu!
Srdečně Vás zveme**

na

VÝROČNÍ SCHŮZI „VELEHRADU“

Česko-amerického kulturního střediska,

která se koná v jeho společenské místnosti

2340 S., 61st Ave., Cicero, IL 60804

**v sobotu 4. ledna 2003
v 9.00 hodin dopoledne**

Fr. Dušan Hladík, předseda

Miroslav Chybík, místopředseda

Blanka Příkazská, výkonný ředitel

Karel Chrobák, tajemník

Frank Škubal, pokladník

ŠŤASTNÉ VÁNOČNÍ SVÁTKY A HODNĚ ZDARU V ROCE 2003

SRDEČNĚ PŘEJE
KRAJANSKÉ VEŘEJNOSTI
I NAŠIM DRAHÝM DOMA

ČESKOSLOVENSKÁ NÁRODNÍ RADA AMERICKÁ

Dr. Juraj J. Slavík
místopředseda

Libuše A. Moudrá
sekretářka

Zároveň oznamujeme změnu naší adresy:

Československá Národní Rada Americká (ČNRA)
Czechoslovak National Council of America (CNCA)
P.O. Box 7093, Algonquin, IL 60102-7093
Tel: c/o Jitka Karkoš, Treasurer, 1-630-529-7867

Poděkování

Děkuji tímto všem přátelům a známým, kteří se mnou strávili krásné nedělní odpoledne 27.října 2002 u příležitosti mých osmdesátých narozenin. Děkuji také dceři Gustínce za její péči o mě a za přípravu pohoštění pro milé hosty. Rovněž tak děkuji všem, kteří mi blahopřáli písemně a nebo přes telefon. Jejich účastenství mě velice potěšilo.

Josef Douda
Parma, Ohio

HLASY NÁRODA

*Máte již zapláceno předplatné
na příští rok?*

**Vpravo nahoře na nálepce s Vaší adresou
je měsíc a rok, kdy Vám předplatné končí**

USA na rok: 30.00 USD

Kanada na rok letecky: 40.00 USD

(prosíme z Kanady posílejte šeky v US dolarech)

Ostatní cizina na rok letecky: 55.00 USD

Naše adresa:

**Hlasy národa,
P.O. Box 508 576,
Cicero, IL 60804**

Tel.: (708) 656-7472 Mobil: (708) 533-1050

Doporučte Hlasy národa svým známým!

Your source for
Czech books and Czech music

czech-books.com

Call for catalog
Toll-Free 1-877-287-1015

or e-mail us : mail@czech-books.com

OBJEDNEJTE SI POLITICKÝ ČTRNÁCTIDENÍK

HLASATEL

**Nejstarší česky píšící noviny publikované
v Americe, mající své čtenáře po celých USA
i jinde. Servis nezávislých komentářů,
zpravodajství a informací z ČR
a z krajanského života.**

Pište si o ukázkové číslo zdarma na adresu:
**HLASATEL, 2470 Brunswick Circle, Unit B1
Woodridge, Illinois 60517**

Ne všichni budou mít tak radostné vánoce jako my

Ještě jedou vroucí dík všem, kteří přispěli na postižené povodněmi v České republice!

Hlavní část sbírky České misie v Chicagu byla věnována do Veselí nad Lužnicí. Místní pan farář Dr. Kročil nám napsal:

Vážený Otče a drazí krajané.

Dovoluji si ve chvíli, kdy již uplynulo několik týdnů od ničivé záplavy našeho města Veselí nad Lužnicí, abych se podíval zpět k tomu, co prožívala v těch nejkritičtějších dnech veselská fara.

Po dvou dnech intenzivních dešťů v měsíci srpnu se řeky Nežárka a Lužnice vylily ze svých břehů natolik, že lidé bydlící v blízkosti těchto toků museli začít opouštět své domovy. Člověk si v tu chvíli uvědomil, jak asi musela vypadat událost potopy světa před mnoha tisíci lety, které dnes lidé moc nevěří. Tehdy přšelo bez přestání 40 nocí a 40 dnů. Ve Veselí nad Lužnicí a jeho okolí přšelo pouze 2 dny a 2 noci a kolik to bylo vody jsme měli všichni dost času posoudit sami. Byly překonány všechny rekordy staletých vod a tak jsme znovu mohli velmi intenzivně vnímat naši závislost na přírodě a jejích zákonech, které do ní byly vloženy při stvoření Bohem a které člověk dostal do užívání, aby je respektoval a ctil.

Letecký snímek zaplaveného Veselí nad Lužnicí

V úterý 13. srpna zaplavuje voda první domy a začíná první evakuace obyvatel ze svých domovů do I. základní školy. Ve Veselí je postupně zaplaveno 430 domů a musí se evakuovat asi 1600 lidí. Ve večerních hodinách přichází na veselskou faru postupně pět rodin, které jsou ubytovány v areálu fary. Od těchto okamžiků se fara stává jejich jediným domovem, kde začínáme společně prožívat toto velké drama několikasetleté vody. Otvíráme společnou kuchyň a začínáme společně vařit snídaně, obědy a večeře, neboť nás je najednou na faře 25 lidí. Nastává pro nás společné několikadenní čekání než opadne voda. Každý večer přicházejí na faru i další postižení, aby zde nalézali potřebnou útěchu a pokoj do své duše.

Zaplavené náměstí s kostelem sv. Floriána

Po pěti dnech začíná opadávat voda a evakuované rodiny s přáteli začínají jako ostatní vyklízet ze svých bytů zničené bytové zařízení. V těchto dnech se hlásí na faru první dobrovolníci z různých koutů naší vlasti o poskytnutí pomoci. Přivázejí humanitární a finanční pomoc, která je postupně rozdělována postiženým lidem ve městě. Naše fara začíná přijímat tyto dobrovolníky a zabezpečuje jim jednoduchý nocleh a stravu, aby tito lidé mohli pomáhat s úklidem ve městě. Evakuované rodiny se po 2 týdnech pomalu vrací žít do svých domovů.

Po 12 dnech od záplav se uzavírá I. základní škola i školní stravovna z důvodu přípravy objektů na začátek školního roku a mnozí dobrovolníci nalézají své nové útočiště na veselské faře. V těchto dnech se na faře připravuje nocleh a strava až pro 35 dobrovolníků, kteří po celý den pomáhají s úklidem ve městě i v nejvíce postižených rodinách. V těchto dnech tito mladí lidé, kteří žijí na faře prožívají svůj pobyt jako na Noemově arše, odkud vycházejí rozdávat lásku a novou naději postiženým lidem ve městě.

V prvním týdnu září přijíždějí na veselskou faru studenti z Olomouce v zastoupení českobudějovické charity. Během svého pobytu v našem městě procházeli dům od domu a navštěvovali všechny postižené rodiny, aby jim pomáhali hledat řešení jejich současné situace a aby od nich samých slyšeli, co by nejvíce potřebovali k tomu, aby se jejich život mohl vrátit do normálních podmínek. Po zmapování situace postižených rodin našeho města se bude i nadále v příštích měsících českobudějovická charita snažit o další pomoc. Na veselské faře je stále k dispozici pro všechny postižené sklad humanitární pomoci od věřících z naší vlasti.

Společný život na „veselské arše“ trval 33 dnů, které připomínají symbolická Kristova léta. Skončil 14. září a to je den, který je zasvěcen Svátku Povýšení svatého kříže, to jest tajemství, kterému je zasvěcen i náš hlavní veselský kostel.

V tento překrásný a blankytně do modra zabarvený den byla na veselskou archu přinesena i svatební ratolest z myrty, která oznamovala velikou naději na nový život pro novou generaci, tak jak to asi prožíval Noe s celou svojí rodinou po čtyřicetidenní potopě světa. Během těchto pěti týdnů se na veselské faře vystřídal celkem kolem 70 dobrovolníků z celé naší vlasti, kterým patří obrovské poděkování za jejich skryté dílo lásky k bližnímu, které zde zanechali v srdcích lidí. Mezi nejpostiženější rodiny jsme již rozdělili více jak 700 000 Kč (20 000 USD).

Chci touto cestou poděkovat za dar krajanů ze USA ve výši 110 000 Kč (3 200 USD), který jsem převzal z rukou pana jáhna Josefa Daňka, působícího ve Vyšším Brodě. Finanční dar je již rozdělován mezi 10 nejpostiženějších rodin.

Povodeň postihla i náš nově opravený kostel sv. Floriána, kdy voda vystoupila do výše 70 cm a zničila nové podlahové topení a dlažbu. Ostatní mobiliář se nám podařilo zachránit. Přesto nám vznikli škody asi za 200 000 Kč.

Současná situace je lidem ve městě je dost těžká a složitá, protože sklepy a přízemí domů se vysušují a lidé počítají škody. Škody ve městě byly vyčísleny na 940 miliónů korun (26 857 000 USD). Bude muset být zbouráno již 30 domů a to co ukáže nadcházející zima, na to si budeme muset počkat. Některé rodiny přišli úplně o všechno a mnozí nebyli ani proti povodním pojištění, protože nikdo tak vysokou vodu nečekal. Veselím nad Lužnicí protékala totiž několikasetletá voda. Postižení lidé se museli přestěhovat k známým nebo bydli v prvních patrech svých domů, kde budou muset přečkat zimu. Pravděpodobně až na jaře budou moci začít stavební práce a vybavování zničených domácností. Proto se na vás krajany obracím, zda by snad nebylo ve vašich silách ještě nějakým způsobem podpořit strádající našeho města ve Veselí nad Lužnicí. Přikládám také nějaké fotografie.

Zdraví a z celého srdce za všechno děkuje a žehná
Dr. Vlastimil Kročil

Škody ve Veselí nad Lužnicí byly vyčísleny na 940 miliónů korun (asi 27 miliónů USD)

Druhá část sbírky České misie v Chicagu byla věnována rodině Hámové z Loučovic u Vyššího Brodu, jejichž dům se nachází hned u Vltavy kousek od hráze Lipenské přehrady. Jak tato rodina prožívala povodeň popisuje následující dopis:

Milí přátelé a dobrodinci z Ameriky!

Chtěla bych Vám napsat o to, o čem se mi dodnes téměř každou noc zdá. Už týden před povodní začalo pršet. Pršel nepřetržitě několik dní a voda se valila po silnici z lesů. Naše chalupa leží v nejnižším bodu obce Loučovice, jenom 5 metrů od řeky Vltavy. Z lesů, z těch ohromných šumavských lesů nad námi, se valily potoky a proudy vody přes sousední hřiště na náš dvůr. Když jsem ráno otevřela dveře domu, nevěřila jsem svým očím. Do dveří předsíně se valila voda a oba naši psi, němečtí ovčáci, stáli zděšeně po břicha ve vodě, přitisknutí k našim dveřím do domu a strachy se třásli. Dívali se na mě tázvavě, jakoby se ptali, co se to děje? Někde z půdy stodoly se ustrašeně ozýval kocour, který už nemohl domů. Vzali jsme s manželem nářadí a rychle prokopávali cestu vodě směrem do řeky od našeho domu. Asi po dvou hodinách se nám to podařilo a vodu jsme do řeky svedli, takže se pomalu začala vytrácet i ze dvora a naší předsíně. Potom konečně přestalo pršet. Oddechla jsem si. Manžel mi řekl: Neboj se, dokud přehrada, která je 1 kilometr nad námi, nezačne odpouštět vodu korytem řeky, žádné nebezpečí nám nehrozí.“ Uklidnila jsem se a řekla si, že má pravdu. Začali jsme uklízet spoušť na dvoře a ve stodole.

Ale ani ne za týden, kdy ještě půda byla zcela nasáklá vodou, začalo pršet znova. Lili strašlivě. Nikdy jsem nic podobného nezažila. Trvalo to několik dní a země už vodu nevsakovala. Na takové množství vody už naše nářadí nestačilo. Po dvoře jsme chodili po kolena ve vodě a voda neustále přibývala. Pokud to bylo ještě možné, vyjeli jsme autem z garáže a postavili je nad náš dům na kopec na hlavní silnici pro případ, že by bylo hůř, abychom si zabezpečili možnost úniku. Manžel sehnal buldozer a kolem celého našeho domu vyhloubil radlicí jakési koryto, které odvádělo vodu od domu do řeky. To bylo 12. srpna v 10 hodin dopoledne. Potom přijel nějaký člověk z vedení povodí Vltavy a řekl nám, že přehrada Lipno je plná a musí odpouštět vodu korytem, abychom si všechny věci odnesli do prvního poschodí a vyčkali, až nám nařídí evakuaci. Celý den jsme stěhovali všechny věci do prvního poschodí, včetně dřeva na topení atd.

Potom začala voda v řece stoupat a hučet. Měla jsem hrozný strach a stále se v duchu modlila. Náš domek jsme si koupili na splátky, ještě nebyl opraven, zaplacen ani pojištěn. K večeru už se voda s hukotem tříštila o stěnu našeho domu asi ve výši půl metru. Potom přijel opět ten pán z povodí Vltavy a řekl nám, ať dům opustíme. Neustále lilo a ve tmě se valící řeka mi naháněla velkou hrůzu. Vzali jsme psy, násilím je vecpali do auta (kocoura už jsme nenašli) a přes lesy nahoru stále do kopce jsme se snažili dojet oklikou do Vyššího Brodu na moje pracoviště a tam se provizorně ubytovat. Museli jsme přes hory, protože silnice na Vyšší Brod už byla neprůjezdná. V hrozném lijáku, blátě a tmě jsme za dlouhou dobu v noci dorazili do Vyššího Brodu. Ačkoli jsem byla

špinavá a mokrá, okamžitě jsem usnula a vůbec mi nevadilo, že v sedě a později na podlaze.

Druhý den ráno už televize vysílala tu hrůzu, která potkala téměř celé Čechy a hlavně Prahu. Manžel s dcerou Lucií se vrátili opět autem lesem do našeho domu pro deky, doklady, jídlo a léky. Když byli v našem domě, hlásila Česká televize, že Lipno bude pouštět velkou povodňovou vlnu. V představě, že jsme nejbližší pod přehradní propustí a manžel s Lucií jsou uvnitř domu, se mne zmocnila hrůza. Volala jsem dceře, ať okamžitě opustí dům. Ona mi řekla: „Mami neboj se, už jsme na cestě zpět.“ Až když se ke mně vrátili, vyprávěli, že z mostu pozorovali tu vlnu, jak se valí na náš domek. Zasáhla dům do výše okenních parapetů a proud byl hrozně silný. Když voda druhý den opadla, vrátili jsme se. Podle stěn našeho domu stále ještě tekla proudem řeka. Dům, který zde stojí více než tři sta let stál na svém místě. Jenom byl hodně popraskán, a bylo vidět, že se statikou na tom není nejlépe. Do stáje vedle obytné místnosti se dostalo hodně vody. Podemlela nosné pilíře, následkem čehož popraskaly a zlámaly se kamenné nosníky ve stropě a narušily tak statiku celé stavby. Začaly se rozevírat krovy, tvořit se velké trhliny ve zdivu a částečně se propadat stropy. Dlažby na podlaze se zvedla a popraskala. Přivolaný statik řekl, abychom pár dní počkali a pozorovali dům, jestli se neusadí. Já ale už nic nevím. V té době se mi totiž udělalo velmi zle, a protože k nám nemohla sanitka, manžel mě přes hory a doly, ani neví kudy odvezl do krajské nemocnice v českých Budějovicích. Nemocnice v Českém Krumlově byla nedostupná. Přestože krajská nemocnice byla bez elektrické energie a pracovala na náhradní zdroje, podrobila jsem se ihned těžké operaci střev. To ale já nevím. Nepamatuji se na nic, ani na cestu do nemocnice.

Po návratu domů jsem byla nucena znovu přivolat statika. Celý dům je podepřen pilíři a krovy jsme provizorně stáhli ocelovými pásy. Je třeba ještě do zimy celou stavbu zabezpečit a stáhnout ji v patře a kolem stropů ocelovými táhly. Potom musíme vyčkat, co udělá s popraskaným zdivem zima. Statik navrhuje upřednostnit demolici. Ale kam půjdeme? To ještě nevím. Přes to vše si myslím, že jiní lidé dopadli hůře. Přišli o vše. My jsme hlavně živí a nakonec i zdraví. A to je to, za co musíme Pánu Bohu děkovat. A kour se také vrátil!

Tak jsem Vám vylíčila svoje problémy. Na závěr bych chtěla mnohokrát poděkovat všem dobrým lidem v celé Americe, kteří přispěli třeba tím nejmenším finančním darem k tomu, aby se naše utrpení a problémy vyřešily co nejdříve. Modlím se za všechny dobrodince, za všechny dobré lidi, kteří mají srdce na pravém místě a věřím, že jim Pán Bůh jejich dobrotu tisíce násobně oplátí. Ať Vám všem Pán Bůh požehná. Vřelé díky. Za peníze, které jsme od Vás dostali jsem koupila velká kamna, protože žijeme jenom v jedné místnosti a je tam stále zima a vlhko. Zbytek peněz dám k penězům, které snad dostaneme od státu jako dotaci na táhla na stažení domu, aby se nerozpadl.

Děkuju! Děkuju! Děkuju!

Jaroslava Hámová s rodinou

Znovu nám poslala pozdrav a vánoční přání paní Brabcová, maminka pěti dětí. Povodeň jim zničila domek v Českých Budějovicích, kam se měli stěhovat, a kam právě odvezli celé bytové zařízení. Museli se vrátit zpět na Hájenku u Vyššího Brodu, kde provizorně bydlí dál. Jak ukazuje fotografie, děti už třetí měsíc spávají noc co noc na gumových matracích na zemi v jediném pokoji, kde se dá kromě kuchyně topit. Jinak je v celém domě velká zima. Rodina se snaží urychleně dát do prádku dům v Českých Budějovicích. Dar z Ameriky použili na nové dveře a okna, když ty staré dřevěné se při povodni celé zkroutily a nedaly se zavírat.

Milí přátelé z Ameriky!

Ráda bych popřála všem, kteří nám přispěli na obnovu našeho domova zničeného povodněmi radostné a požehnané vánoce a šťastný a úspěšný příští rok, rok plný klidu, míru a pokoje a nezníčitelné důvěry v Boží lásku ke každému zvlášť.

Pozdravuji všechny naše dobrodince

Maruška Brabcová

Domek Brabcových v Českých Budějovicích, kde je vidět, kam až sahala voda při povodni

Jak se strojí vánoční stromek

Kdykoli se přiblíží Vánoce, vypadá to vždycky na to, že se stromky nebudou žádné potíže. Na náměstích a v různých zákoutích se objeví celé stohy smrků, a dokonce i boroviček, a v té hromadě se zdají být tak přehusté, že svou neprostupností zřejmě znemožňovaly v lese život lesní zvěři a jejich korunou se nemohl prodrat ani střizlík. Jenže jsou v uzamčené ohradě a budou se prodávat až za dva týdny.

Za dva týdny mám však zrovna plno práce a plno běhání. Vždyť musím do rozhlasu, do Albatrosu, k paní zubařce, na výbor fondu, do čistírny, na redakční radu a k ševci a nemohu přece všude vláčet stromeček. Nakonec je však Štědrý den už tak blízko, že by ty stromky mohly být k nedostání, a tak jdu nějaký vybrat. Jenže, pro pána krále, to nejsou stromky, to jsou pometla a ani jediný neznemožňoval svojí neprostupností život lesní zvěři. Jeden však vyberu - jinak bychom mohli nemít vůbec nic, svážu ho, že vypadá jako cypřiš, a nosím ho z rozhlasu do Albatrosu, k paní zubařce, na redakční radu i k ševci, všude mi říkají, je, vy máte krásný stromeček, jenom doma, kdyžho rozvážu, řekne moje žena, pane jo, to je ale koště!

Takže vezmu nebozez a vyvrtám dvě díry v místech, kde z kmínku nevyrůstá ani větvička, pak uříznu dvě větve z místa, kde vyrůstají tři, a zasadím je do vyvrtaných otvorů, aby stromek vypadal souměrněji. Nato mi žena řekne, že je to pořád koště, ale že je to lepší, než to bylo a že se to pod vánočními řetězy ztratí.

Ještě předtím se ovšem stromek musí zasadit do stojánku, ale úplně nejdřív je potřeba stojánek najít. To bývá nejsložitější. Pamatuji se, že loni po Třech králich jsem dal stojánek na půdu, a to záměrně nezabalený, aby člověka za rok praštil přes oči. Jenomže ho tam viděla žena, zabalila ho, aby se na něj neprášilo, a odnesla ho nejspíš do sklepa. A co hůře, určitě na ten obal nenapsala slovo stojánek, takže ve sklepe se musí všechno zabalené rozbalit, neboť na ničem není napsáno nic. Musí se rozbalit odložená petrolejová lampa, staré hrnce, vyřazená elektrická žehlička, kamenino-

vý sádelník a kde co, aby se nakonec přišlo na to, že je přece jenom na půdě. A když se rozbali všechno na půdě, v tom nejposlednějším balíku se najde stojánek a na obalu je napsáno šamot.

Jistě vám neušlo, že při strojení vánočního stromku se musí spousta věcí udělat nejdříve. Že se například musí nejdříve stromek koupit, pak navrtat a popopravit, že se musí nejdříve najít stojánek a do něho se musí stromeček zasadit. Nejdříve se však přinesou jablíčka a těm se rovněž nejdříve naváže na stopky pevný motouzek, aby se jablka mohla zavěsit na větve. Než se však zavěsí, musí se - opět nejdříve - vyleštit tlustou zimní ponožkou.

Navázat se musí i vlašské ořechy, a to tak, že se i jim nejdříve udělají stopky, že se do ořechů zatlučou kousky špejle.

Dále se musí navázat cukroví z vánoční kolekce, jenže to je taková nimačka, že je lepší koupit na to drátěné háčky - s těmi to jde rychleji. Ty se ale nemohou dát na perníkové figurky, ty by je prořízly, na perníčky jsou přece vhodnější brokátové nitky nebo obtlouštělé bavlnky - ty s těmi perníčky, nic naplat, víc ladí. Nu a pak se přinese krabice vánočních ozdob, v nichž se najde nejdříve vánoční hvězda či ozdobná vánoční špiče, nasadí se na špičku stromečku a stromek se může konečně opravdu zdobit. Samozřejmě že se do toho hrou hlavně děti. Ale pozor na ně! Děti jsou zbrklé, ty by začaly honem věšet skleněné ozdoby a to by bylo střepů, to by to dopadlo!

Na stromeček se musí věšet nejdříve jablíčka. Ta jsou ovšem těžká, takže se musí vázat co nejbliž ke kmeni, kde jsou větve nejtlustší a nejvíc unesou. Pak se rozvěsí ořechy a cukroví, ale s rozmyslem, tak, aby ty nejkrásnější čokoládové figurky nevisely někde vzadu, kde je nikdo neuvidí.

Nato přijde to rozhodující, hned poté se rozvěsí na stromku vánoční řetězy. Řetězy musí dát stromku obrysy a tvar, řetězy zacelí mezery a nahradí chybějící větve. Stromek může být původně koště, stromek může být i pometlo, ale řetězy ho přetvoří na divoucí div. Jestliže jich máte dost!

A jestliže při jejich věšení od stromečku párkrát odstoupíte tak, jak to dělal Rembrandt, když komponoval Noční hlídku, jako to dělal Mánes, když maloval Josefinu a Michelangelo, když tesal svého Mojžíše. Řetězy totiž udělají z vašeho stromku dílo, o jaké Rembrandt, Mánes a Michelangelo, a také Tizianové, Skřetové, Brožíkové a Goyové usilovali až do konce života.

Teprve když visí řetězy, rozmístí se do větví i křehké skleněné koule, slzy, šišky, trumpety, lampy, kočky, ryby a jiná nádhera. Úplně nakonec se připevní na větve skřípce se svíčkami (za a) tak, aby se nad nimi nic neočoudilo a nic nezačalo hořet, a za b) tak, aby se slabý konec větvičky neohnul pod tíhou svíčky jako pila, protože by z ní kapal vosk na stůl nebo na koberec.

Pak už na stromku nezbyvá opravdu ani místočko, pak už nevíte, kam pověsíte prskavky, a ty tam musí být, protože něčím se ubrus a záclony propálit musí, že ano - jaké by to byly svátky!

Ale na to je ještě času dost, to si necháte projít hlavou, protože nejdříve musíte vánoční stromek postavit na místo. Na stůl, jestliže se vejde pod strop, nebo do rohu místnosti, jestliže má stát na podlaze.

Tož ho nadzdvihněte - hrom do škopku, to je váha, to je tíha! - oběma rukama ho musíte držet, vždyť se kácí! - a pozor musíte dávat, vždyť z něj padá cukroví a ořechy - i ty dvě větve přesazené do vyvrtaných děr vypadly - a skleněná koule se rozprskla - a teď - pojďte sem někdo! - on vypadl stojánek!

Nakonec stromek na správné místo přenesete, i do stojánku ho zasadíte, jenomže stojí nakřivo, naklání se ke dveřím. Když však zastrčíte do stojánku tlustou třísku, tlustý klínek a přitom shodíte zase pár kousků cukroví, srovnáte stromek tak, že se naklání k oknu, ale jen trošku, jen tak, že se to už ztratí.

Celá rodina si tedy s úlevou vydechne a začne žasnout. Protože tak krásně ustrojený vánoční stromek nemají široko daleko, a kdyby takový měli, dali by vám za něj modré z nebe!

František Nepil - Dobrá a ještě lepší jitra

KAMÍNKY

Čtení na pokračování

Vánoce ve vězení

To víte, že muklovi nesvědčí volno, hned má roudy. Tentokrát vánoce proběhly v klidu, bez nějakých sankcí, jak to rádi naši pánové dříve prováděli zvláště v tyto dny míru a pokoje. Jen vánoční stromky nesměly být. Přesto byly a zmizely teprve po Božím narození. Bylo mnoho scházení, návštěv, rozhovorů, besed, vzpomínek. Takový lág je jako městečko, vždyť je zde až čtrnáct set lidí. A jsou na různých šichtách. My se Slávkem máme to neštěstí, že máme stále různé šichty. Tak např. teď mám odpolední a on ranní. To se neuvidíme celý týden. Na svátky jsme si vykonali své křesťanské povinnosti, ačkoli zde často přistupujeme ke stolu Páně. Tyto svátosti se zde konají jako v katakombách. Snad se o tom nahoře ví, ale mlčky to trpí. Tato tajná a nejdůvěrnější účast na službách Božích je převeliká a zasahuje i na dříve neplodnou půdu. Ano, draží, i svátosti křtu zde byly uděleny.

A jinak vypadaly vánoce takto: dostal jsem několik korun, což jsem je chtěl utratit, jenže bylo třeba se rozdělit s těmi, kdo potřebovali víc, tak mně nezbylo ani na ty mizerné dárečky přátelům, totiž něco cigaret, jako to bylo loni. Nouze však nebyla, ba myslím, že mnoho lidí se tak letos nemělo jako my. Je to trapné, ale je to tak. Koupil jsem si bábovku, kávu pro hosty, suchary a tím to končilo. Bylo také dost čaje a sladilo se taky dostatečně. Jídla bylo dost. Byl i kapr a kousek dortu. Na světlici jsme měli společnou večeři. Byla po večerním nástupu, kde domácí orchestr zahrál Tichá noc, takže každý přišel na světlici rozechvělý. Je nás zde šestnáct, různých názorů, náboženství i bez vyznání. Ale žádný neprotestoval, když jsme řekli, že společně povečeříme, až si všichni přinesou večeři. Promluvil jsem několik tichých slov a začal modlitbu a myslím, že se téměř všichni modlili. A bylo všem tak měkce, že po celou večeři nepromluvil nikdo ani slova. Potom ti, kdo měli možnost větších nákupů, dělali se s námi. Ještě ten večer před večerkou jsem byl na „Jitřní.“ ...Nikdo si nechce připustit myšlenku, že letošní rok nic nezmění, všichni věří a lidé se stávají dětinami i starci. A je lepší věřit nežli doufat.

* * *

Líbeznost vánoc se snad teprve pochopí tehdy, když člověk je jakoby vyvržen a na sobě onu líbeznost vůbec nepociťuje. To rozechvění nitra, jako by je něha prozářila, je asi milost, která v období vánočním je nám poslaná. A chtít nechtě, podvoluje se jí každý, i kdyby Narození sebevíce popíral. Advent i vánoce si vyhledají každého, třeba by byl kraj světa.

Ty první, vánoce 1949, jsem prožil v kriminále. Na samotkách. Byli jsme na cele dva. Kolem nás byly stovky

jiných, přesto jsme byli jako na opuštěném ostrově a jen malé okénko ve dveřích se otvíralo, aby nám propouštělo šálek s jídlem a vodu. Zde jsme strávili dny a měsíce a jen pytel peří byl našim tichým, ale proklínaným společníkem. Tehdy to ještě byla doba měřená údobím Vašich balíků a zvláště vánoce byly štědré. Vzpomínám si, že na vrch mého balíčku byl vložený stromeček s ozdobami, tklivý pozdrav dcerušky. Ale ten, jenž mi balík vydával a jenž jej nožem rozšmikával křížem krážem, měl i v srdci tento nůž a stromek s ozdobami prostě mrštil o zem a rozšlapal jej. Kdyby šlo takto rozšlápnout i duši! Ale co tohle bylo ke všemu, co již tehdy bylo za námi? Nic. Člověk nežije tím, čím by si přál, nýbrž Boží Prozřetelností. A pro mne byla vším skutečnost Vaší lásky, jež byla vložena právě do tohoto balíčku. Mnoho jsme ani nad tím peřím nemluvívali a dnes je to lito. Vždyť toho má člověk dosti k povídání, zvláště když takový hovor může oblažit duši. Víím, že jsme se oba bránili tomu, abychom nepropadli duševnímu rozpoložení, jak tomu bylo v některých celách a jak se tato nervozita zhoubně šířila. V některých celách toto ovzduší hraničilo již s jistým druhem šílenství. Lidé beránci, s ideálním chápáním vztahu mezi vězni, se stávali sverepými, jedovatými, zlými. A tož jsme se dohodli, že si uděláme také stromeček. Výrobu převzal Zdeněk. V peří našel proutek z koštěte. Navázal na ně symetricky velká brka z křidel, u spodu nejdelší, k vršku nejmenší. Peří bylo jako bílé jehličí a celek - bílý vánoční stromek. Nescházely na něm ani papírové řetězy. Nabarvili jsme je pilulkami od lékaře. Bonbony a čokoládu jsme měli od Vás. Zdeněk byl bez vyznání, ale když večer, na Štědrý večer nám stál stromek na stole, pod ním narovnané dobroty od Vás a pod tím vším prostěradlo jako ubrus, modlil se v duchu se mnou a slzy se mu třpytily v očích. Já víím, že i on v mých slzách, jako já v jeho, viděl vzdálený a nedostupný domov. Nejedli jsme. Což lze jíst, když se hrdlo svírá a je v něm horký pocit? Až hlava bolí z té přemíry lásky, která přilétá zdaleka z této kobky, kterou jsme zmámeni a která nezná hradby ani mříží.

A na Boží Hod ráno se mi podařilo podfukem dostat do chrámu. Bylo to naposled, a byla to také poslední mše svatá v této věznici.

Na Štědrý den nás vyvedli na chodbu. Stáli jsme tváří do středu věznice, do prostoru podobného rotundě, kam se hvězdicovitě sbíhají dvoupatrové chodby. Uprostřed rotundy stál ozdobený vánoční strom a před ním, tváří proti nám stáli dozorcí s automaty. Na můstkách nad našimi hlavami taktéž. Několik vězňů zazpívalo a zahrálo vánoční koledy. My jsme ovšem nesměli šeptnout. Potom „osvětový“ přednesl řeč. O vánocích? O lásce, která přišla spasit svět? Ne, mluvil o vzpouře otroků ve starém Římě a o jejich vůdci Spartakovi. O nenávisti davu, který musí být nesmiřitelný. Rotundu jakoby zavalil náhrobním kamenem. Nahoře na bání stál velitel a pozoroval nás. Pak housle začaly hrát naši starou koledu Narodil se Kristus Pán. V tu chvíli, jako by neznámá síla rozbila katro a pouta strachu, rozvázala ústa a již to nikdo neudržel. Vlna zpěvu zabouřila v klenbu, tisíc hrdel se rozezpívalo. Z růže kvítek vykvet nám, veselme se. Chlapci plakali, zpívali a snad by žádnému nevymluvil, že zpěv

nerozbije ty kamenné stěny. Nahoře křičel velitel, na můstcích dozorcí, ale teprve při druhé sloce se jim dařilo tlačit nás do chodeb a potom do cel. To byly první vánoce bez Vás.

A druhé? Ty byly ještě ve věznici. Byl jsem už na společné cele. Bylo nás asi dvanáct. Tentokrát jsme měli balíčky chudší a byly bez stromku. Také nebylo mezi námi (všemi) té družnosti. Byl mezi námi vrah, jenž donášel a před nímž se každý obával mluvit. Terorizoval světnici a při jedné takové události, právě před Štědrým dnem, jsem se neudržel a ostřeji jsem mu řekl své. Mnoho nechybělo a málem došlo na pěsti. Všem se na srdci ulevilo, jenže ovzduší bylo napjaté, a tak nás zastihl svatvečer. Ale to nic.

Ti, kdož si nelehli okamžitě, stáhli se se svými balíčky do našeho kouta, rozbalili je a častovali jsme se navzájem. Každý vyprávěl vzpomínky až do večerky. U stolu sám seděl vrah, a kdyby nebyl tak odmítavý, každý by mu v tu chvíli podal ruku. I tento chudý večer byl dojemný, třebaže nebyl tak usebraný jako před rokem. Všem nám zářila znovu naděje, že příště to snad bude již s Vámi, že vzpomínky na vše budou sladké, protože se budeme dívat do Vašich očí.

Ale i tento rok byl zhasnut jako poslední svíčka na stromku a přišly třetí Vánoce a byly jako žhavý plamen do mrazivé noci, neboť v takové situaci jsme tehdy byli. To již bylo v koncentráku ve Vykmanově. Zima jen praštila a my se v ní krčili v prostých hadříkách bez teplého prádla. Fičelo, až to hezké nebylo. Fujavice, že se nedalo ani mžikat. Vstávali jsme do půl páté i dřív a vraceli se ve čtyři. Za tuto dobu jsme do sebe vlili jen ráno hořkou meltu. Ach to jídlo! Chlapci odhrabávali na záhonech snůh a jedli hned na místě košťály. Byla to pochoutka. A spánek byl přecpán sny o jídle. Žádné nákupy, ani cigarety. (A také za co?) Stále zastavené „výhody.“ Bylo to vyrovnání za střilečku a mrtvé na Slavkovsku.

Tehdy se nám blahovolně povolilo, že můžeme domů napsat, ale jen krátce: žijeme a jsme zdraví. Většina z nás to odmítla. A jak to také napsat, když to byl výsměch naší situaci. Sám jsem měl omrzlé nohy a tuberkulózou mi zduřely žlázy na krku. Do tohoto prostředí měl přijít Ježíšek. Den před Štědrým dnem chlapci odněkud přinesli smrkovou větvíčku se šiškami a upevnili ji uprostřed světnice na sloup. Přišel však na prohlídku „kožený rytíř“, tj. velitel, a již to bylo zpečetěno. Výhody zastaveny na další tři měsíce. Poněvadž nám ten týden končil měsíční trest, nastupovali jsme okamžitě další a znamenalo to pro nás mimo jiné to, že nedostaneme na světnici a na hlavu koupit k svátkům rybí salát. No, dali nám jej z jiné světnice a jinak jsme se po všem otřepali jako pes po dešti. Je pozoruhodné, že lidé v nebezpečí, v bídě, v ubohosti a trápení se nalézají, rozumí si a otvírají si svá srdce. Ovšem stranou vždy stojí sobci, ti, kdož mají jen lidskou tvář, ale jinak jsou zvířata. Přesto je vždy pocit hromadného sbratření. Přes všechnu tuto psotu jsme si připravili společný Štědrý večer.

Večeri jsme zahájili modlitbou. Modlili se i ti, kteří se neznali modlit. Prostředí se stalo jímavým. Řídil jsem program, ale účinkovali všichni. Všichni se v duchu přenášeli ke svým milým, a proto každé slovo, které přibližovalo dálky, bylo tak milé. Ty neuměle zpívané koledy, ta evangelia, která se čtou na

jitíni, velké, Nový rok i Tři krále, Chvalozpěv P. Marie, básně, i vlastní básně. Vzpomínky na vánoční literaturu, vánoční zážitky jednotlivců. Vzpomínáky. Výklad vánoc, jesliček i stromu. Už odzvonila večerka, už zhaslo světlo, a ještě se pokračovalo na postelích až přes půlnoc v pianissimu. Tehdy jste nám byli nesmírně blízko a viděli jsme jistě Vaše srdce jako rozžaté svíce. Tehdy, v tomto období, jsem poprvé ve svém údelu vykonal sv. zpověď. Tehdy jsme se o půlnoci objímali s přáním šťastných vánoc a přáním, aby příští byly už jistě mezi vámi. Já však pochyboval.

Ten rok pro mne znamenal velkou změnu, dívámli se na vše z našeho pohledu. Vyměnil jsem budování za důl a vnitrozemí a měl jsem úraz. A právě s úrazem jsem se opět dostal do věznice za mříže.

Byli jsme zde noha na noze, kuřáci bez kouření, a tak si nedovedete představit, jak to vypadá. A ke všemu hlad. Hlad od rána do rána. O hladu se i zdálo. Na Štědrý den jsme měli k obědu oves a hned po něm jako večere karbenátek z pajšlu s bramborem. Na Boží hod lžička „guláše“ a brambor ve slupce. K večeri brambor ve slupce a kyselé mléko. Jenže ty porce! Společnost jako dravci. A byla to také různorodá společnost. Cikáni, zloději, světáci, příslušník SNB, bývalý ministr Machník, profesor, blázni a nemocní padoucníci. Vedle mne lehával bývalý československý kat. Zprvu to byl divný a nepříjemný pocit. Později jsme si s mistrem popravčím vyprávěli dlouho do noci. Musil jsem také vyprávět, co se dalo. Kat měl nejraději hrůznostrašné vyprávění.

Štědrý večer v této společnosti prožít a zcela se duchovně soustředit a plně vzpomínat na Vás nebylo možno. Byl to bolestný večer. Jen jsme seděli s profesorem a vyprávěli si o liturgii. Večer po zhasnutí jsem něco vyprávěl o vánocích. To byly nejhorší svátky a vzpomínka na ně je horší než pelyněk. Nikdy na mně neležela beznaděje jako tehdy a ta nesmírná touha po Vás.

Ale to vše patří do pokory, která je brankou ke křesťanským ctnostem a cestou k plnému pochopení příchodu Spasitele. I další rok si se mnou zahrál a na příští vánoce jsem se ocitl mezi věrnými dušemi zde. Nalezl jsem přátele a s nimi jsem prožil Štědrý večer. Nebylo to nic pompézního, to nešlo, ale přesto jsme se sešli, pomodlili, potěšili pohromadě. V tu dobu jsem poprvé v kriminále přijal Eucharistii. To bylo to nejkrásnější prožití vánoc. Mnoho bylo nadějí a útěch, ale opět je nám odepřeno radosti být s Vámi. Je to ale naposledy, věřím tomu, a věřte také Vy. Doba je divná, nejistá a jasnou zůstává láska, která na nás i na Vás bude dýchat z chrámů, od jesliček, z koled a jistě nás dovede k sobě.

Vás, děti, při záři vánočního stromku žádám, abyste si daly slib být ještě lepšími, než jste byly, abyste usnadňovaly mamce její krušný život a připravili jí trochu radosti. Na Vás spočívá lehkost jejího života a Vaše společné blaho. Já jsem šťastný, slyším-li o Vás hezké zprávy, a přeji si, abychom se sešli bez trpkosti. Pozdravujte mamičky i rodinu a milujte se.

Příběhy svého otce, Františka Morávka, jednatele Československého Orla, který byl v roce 1948 s ostatními funkcionáři zatčen a odsouzen za velezradu, podle jeho tajných dopisů napsala dcera Jitka Cívková z Bílovic nad Svitavou.

MLADÝM

Vánoce před tisíci léty

Tenkrát, milé děti, nebyl svět takový jako dnes. Tenkrát nejezdila auta, nesvítilo elektrické světlo, nebyly knihy a noviny jako dnes, nebyla televize ani video - byly knihy psané jen na kůži a těch ještě málo - nebyly továrny, nebylo hřmotu. Svět se podobal klidné krajině, kde žili mírní lidé, kteří žili v pokoji, pracovali na poli a v jednoduchých dílnách. Pracovali a modlili se, tak jak přikazuje Bůh.

Tenkrát se žilo klidně. Šest dní člověk pracoval, sedmého dne pak šel osvěžit duši do chrámu. Tam slyšel slovo Boží a posilněn jím, vracel se zase domů, odpočíval a druhého dne se zase s jasnou myslí vydal do práce.

To bylo tenkrát, když přišli z východu svatí Cyril a Metoděj a hlásali po naší vlasti slovo Boží. Přišli s láskou, hlásali lásku. Lidé, zanícení jejich slovy, káceli pohanské sochy, stavěli na jejich místa kříže, modlili se. Pohanské bludy mizely a místo nich se rozmáhala víra a láska a působila divy.

V jedné takové malé vesnici na českomoravském pomezí působili také svatí Cyril a Metoděj, a když pokřtili její obyvatele, odebrali se zase dál, aby hlásali slovo Boží a sloužili křesťanské lásce. Vesničané rádi na ně vzpomínali, na jejich laskavá slova, dobrotu srdce a toužili jen po tom, aby přišli zase.

Jich odchodu nejvíce želel malý Diviš, desetiletý syn pastevece z té vesnice. Když byli apoštolové ve vesnici a učili a kázali, naslouchal jim s napjatou pozorností, aby mu neušlo jediné slovo. Následoval je, ať se hnují kamkoli. Se skromností se k nim přibližoval, ale svatí dobře pozorovali a malý Diviš se zalíbil zejména Cyrilovi. Ten viděl Divišův zájem a vzal ho jednou stranou.

- Líbí se ti, co říkáme? ptal se ho. - Líbí, odpověděl Diviš, - chtěl bych poslouchat stále. Světec vytáhl z kapsy dlouhého pláště malý dřevěný kříž, ozdobně vyřezávaný a podal jej chlapci. - Vezmi si jej na památku a pamatuj, že představuje našeho Pána, jak za nás trpěl na kříži. Modli se k němu.

Chlapec dojat nemohl ani promluvit. Sklonil hlavu do Cyrilova šatu a dal se do pláče. Světec mu dobře porozuměl. - Já vím, co chceš říci, pravil mu, - měj Ho rád. On ti to stonásobně odplatí!

Chlapec blaženě se díval na kříž a přitiskl jej bouřlivě k srdci. Nikdy se ho nezbavím, pravil, a postavil kříž do malého výklenku v pastevecké chatě.

Potom apoštolové odcházeli za svou prací do světa. Diviš mlčel, bylo mu tak těžce, tak smutno, že se nedovedl opakovat ani tehdy, když Cyril k němu přistoupil a vzal ho za ruku.

- Proč pláčeš? ptal se ho. - Je mi líto, že už jdete pryč. - Však my se ještě vrátíme, prohodil s úsměvem Cyril, pohladil chlapce jemně po tváři, pak ještě jednou po vlasech a na konec ho požehnal velikým křížem. - Vrátime se, ani se nenaděješ a pak se zase uvidíme.

Přešel podzim a nastaly studené zimní měsíce. Sněhová přikrývka pokryla celý kraj. Přišly pozdní dny prosincové. Diviš a jeho otec ovšem nevěděli, jaký čas je, neboť tehdy nebylo ještě kalendářů a lidé se řídili podle sluníčka, délky dne a počasí při určování doby.

Jednoho večera nemohl Diviš dlouho usnout. Myslel na svaté apoštoly. Kde asi jsou, kam jdou? Uvidí je ještě někdy?

Tu si náhle vzpomněl, že otec Cyril říkal, že teď někdy v zimě, kdy napadne sníh a slunce je nejnižší, oslavuje se památka narození Spasitelova!

Najednou se ozvalo zaťukání. Divišovi se zatřáslo srdce. Kdo je to venku? Odstrčil závoru. Vysoký muž v tmavém plášti s kapucí stál za dveřmi.

- Pochválen buď Pán Ježíš Kristus, pozdravil.

- Na věky, amen, odpověděl Diviš a ustoupil, aby mohl neznámý host vejít. Pozdravil otce, ten ho rovněž vlídně přivítal a nabídl mu sedadlo. Teprve nyní sňal host kapuci, potřásl hlavou a v té chvíli se na něho Diviš podíval. Vykřikl lehce úžasem. - Otec Cyril!

Otec Cyril se na něho podíval s láskou. - Ty si mě pamatuješ? Hoch mlčky přikývl.

- Diviš přinesl kus syra a chleba a otec Cyril se najedl. Potom se náhle zeptal - a víte jaký je dnes den? - Dnešní noci oslavujeme narození Páně. - Diviš div nevyskočil.

- My tu památku oslavíme zde, pokračoval otec Cyril, - půlnoc není již daleko a zatím vám budu vypravovat o tom, co se událo dnešní noci před mnoha a mnoha léty.

Poslouchali jako zakletí jeho vyprávění, v němž je prováděl svatou zemí, kde se Ježíš narodil v jeslích mezi zvířaty, jak ležel v seně Pán celého světa, jak se ponížil, aby nás vykoupil z hříchů a prokletí. Mluvil zvolna, laskavě, zastavuje se chvílemi, aby posluchačům vysvětlil některé slovo, kterému nerozuměli, a oni, šťastní, naslouchali jeho slovům, která byla tak blízko a přece jakoby zněla z nesmírných dálek. Přenesl je do jiných krajů, že zcela zapomněli, že jsou v prosté malé lesní chatě, viděli kolem sebe zářící světla, slyšeli jakoby hudbu.

Náhle se otec Cyril zvedl. - Půlnoc se blíží, pravil, a ohlédl se jizbou. Potřebuji nějaké místo pro oltářík. Diviš hned upravil malou poličku. Při tom si vzpomněl na kříž, který dostal od otce Cyrila a přinesl jej.

- Ach, to je ode mne? ptal se Cyril. - Ano, pamatuji se. A ty jej opatruješ!

Vzal láskyplně kříž a položil jej na jednoduchý oltář. Pak poklekl a začal se modlit. Jeho hlas, plný vroucnosti, zněl do tiché vánoční noci jako jasný zvon. Modlili se potichu s ním a když skončil, začal zpívat táhlou píseň o Kristově narození. Divišovi se pojednou náhle zatmělo před očima, pak zase se rozsvítilo a on viděl jasně ozářený vnitřek jakési chaty, kde klečeli muž a žena, sklonění nad jeslemi, v nichž leželo malé, krásné děťátko, od něhož na všechny strany vycházely zlaté paprsky. Bylo to jako vidění, jako sen, Diviš se do něho docela pohroužil a ani nevěděl, kdy otec Cyril skončil, teprve, když začal zase modlitbu, uvědomil si hoch, kde je. Rozechvěle říkal slova modlitby. Otec Cyril ho pozoroval a viděl, jak je hoch dojat.

Vzal ho za ruku. - Diviši, řekl mu, - vidím, že miluješ Boha. Nejkrásnější je Bohu sloužit. Chtěl bys Mu sloužit po celý život? Divišovy oči zalily slzy. Přikývl.

- Vezmu tě s sebou a budu tě učit, řekl náhle otec Cyril, abys mohl také hlásat slovo Boží.

Diviš zajásal. Jeho nejtajnější přání bylo splněno. Otec Cyril ho objal, ale potom se obrátil k hochovu otci.

- Jenom jestli vy souhlasíte, když vám odvedu syna, pravil.

- Nebráním mu, táhne-li ho srdce k Bohu a chce-li mu sloužit. Ať jde ve jménu Páně.

Otec Cyril si odvedl Diviše, ze kterého stal se rovněž apoštol. A na tyto první vánoce, kdy došel splnění svého krásného snu, vzpomínal ve svém životě nejraději.

Václav Kašpar – České vánoce

Dopis Ježíškovi

Milý Ježíšku!

Pomalu se blíží vánoce a v zahrádkách lidských srdcí klíčí a vyrůstají přání. Obhlížím to své políčko – i já jsem zasévala. Podívej! Vyrůstlo jedno, druhé, třetí... A další, další. A támhle ještě jedno. Za chvíli budou k nespočítání.

Splníš mi je? Jsi přece všemohoucí. A bohatý a štědrý. A máš mě rád. Nebo snad nemáš? – Promiň. Netušila jsem, jak tahle otázka bolí. Ale máš vůbec důvod mít mě rád? Vždyť jsem tak hrozná: pyšná a svěhlavá, liná a neporádná, sobecká a neskromná – podívej, tolik přání na jednu ubohou lidskou bytost. To jen tak někdo nemá.

Viš co, Ježíšku?! Tak mi splň aspoň některé. Třeba jen polovinu z těch co mám. Nebo jen čtvrtinu – i tak mi ještě zbudou. Nebo jen osminku. Nebo – jen tři. Prosím, aspoň ty tři.

Jenomže které z těch všech, co mám?! Volkmena? Mobil? Oblečení? Nebo zdraví? Úspěchy? Přátele? A nebo nový domov? Cestování? Dlouhý věk? Nebo mír ve světě? Zemi bez válek? A bez nemocí?

Co si mám vybrat? Porad' mi! Jsi přece vševědoucí... Ach ano, vševědoucí. Ty přece víš lépe než já, co všechno potřebuji. A po čem mé srdce touží.

Viš co, Ježíšku?! Nechám to na Tobě – to, co mi dáš. Aspoň to bude překvapení. Vánoční překvapení jsou tak radostná a krásná. Mnohdy až úžasná a skvělá. Tolik se těším...

A co ty, Ježíšku?! Jaké přání máš ty? Vždyť jsou to přece tvoje narozeniny. Ne moje. Ty by sis měl přát první. A ze všech nejvíce. Tak co si vlastně přeješ? Co bych Ti mohla splnit?

Napišeš mi to?
Nebo zavoláš?
Nebo víš co?
Až se spolu
sejdeme,
pokusím se
vyčíst ti to z očí.
Tolik se těším
na setkání.

Tvoje Veronika!

(studentka 15 let, ČR)

Vánoční sen

*Padá, padá sníh
a Mikuláš jede na saních.
Děti se z okna dívají,
smějí se a radují
jaké cukroví jim nadělí.*

*Padá, padá sníh
a vánoce, vánoce přicházejí.
Ježíšek se nám narodí,
děti se smějí a čekají,
kolik dárků jim nadělí*

*Na okně sněhové vločky
malují zimní obrázky
a rodiče vyprávějí dětem
staleté křesťanské zázky.
Vánoce, vánoce přicházejí,
zlo a nenávisť odcházejí.*

Napsal ve 4. třídě v roce 1954
Přemysl Neuman

Vánoční přání

Když jsem byl malý kluk, před druhou světovou válkou, čekal jsem vždy nedočkavě na vánoce. I přesto, že jsem toho nikdy nežádal moc, vánoční svátky měly vždy pro mě zvláštní kouzlo.

Stačilo mi jen hezké slovo a milý úsměv od maminky a nějaké to zlámané vánoční pečivo, které maminka tak ráda na vánoce již dlouho předem pekla. Ta vůně všelijakého koření, které maminka do pečiva přidávala, jako by mě omámila. Maminku jsem již před mnohými roky ztratil, a tak jí dnes nemohu říct, jak jsem to měl doma o vánocích rád. Ztratil jsem její hezké slovo a ani ten milý maminčin úsměv již nemám, ani to zlámané vánoční pečivo, které asi schválně pro mě zlámala, když viděla, že se již nemohu dočkat abych ochutnal nějakou tu „pracnu“ nebo „vanilkový rohlíček.“ Ještě dnes cítím v ústech tu sladkou dobrotu. S maminčiným odchodem jsem ztratil klíč ke svému bolavému srdíčku, neboť kde je láska, tam je i víra a naděje.

Tenkrát to vánoční ovzduší mělo podivuhodnou moc, která nás všechny v rodině a okolí nějak sblížila a nás kluky vedla k dobrému i bez rákosky. My jsme nevěděli nic o nějaké šlechetnosti pomáhat v nouzi potřebným, ale přesto bylo pro nás samozřejmostí, když napadlo hodně sněhu, že jsme se chopili lopaty, která byla skoro větší než my, a šli jsme sousedům proházet cestičku k domovu.

V dnešním světě, ve kterém žijeme, je to docela jiné. Je to horší, někdy až do nebe volající. Děti chtějí k vánocům všechno možné i nemožné, o šlechetnosti pomoci v nouzi bližnímu také moc nevědí a ovlivňuje je svět materialismu. Kde je ta magnetická síla blízcích se vánočních svátků? Kde je ta hluboká víra, aby přišel mír na zemi a nastal „pokoj lidem dobré vůle?“ Někak se to záhadně všechno najednou rozplynulo.

Jsou však mnohá lidská srdce, která stále ještě cítí tu kouzelnou moc vánočních svátků. A tak stejně, jako když jsem byl malý kluk, nechci toho moc, ale mám jedno „vánoční přání“, aby byl „mír na zemi“ a aby nastal „pokoj a klid lidem dobré vůle“ všude na celém světě.

Lubomír Hromádka, Independence, Ohio

VYDEJTE SE S NÁMI PO STOPÁCH HISTORIE

Zámky středních Čech

Konopiště

Původně gotický hrad z přelomu 13. a 14. století měl dispozici patřící k typu francouzského kastelu. Zakladatelem byl zřejmě král nebo pražský biskup Tobiaš. Už roku 1318 jsou však jako majitelé uváděni Benešovci a o pouhých devět let později Šternberkové. Roku 1468 dobyl Konopiště po bezmála dvouletém obléhání Jiří z Poděbrad. Hrad prodělal několik přestaveb až získal na začátku 17. století vzhled renesančního zámku. Nejslavnějším vlastníkem zámku Konopiště byl poslední majitel - následník rakouské ho trůnu František Ferdinand d'Este, který nechal zámek romanticky upravit. Tuto zásadní změnu provedl v letech 1889 - 1894 Josef Mocker. Konopiště se změnilo v luxusní rezidenci a získalo dnešní podobu. Jeho vysoce postavený vlastník se tam uchýlil před nepřízní vídeňského dvora po svém nerovném sňatku s hraběnkou Chotkovou a shromáždil zde rozsáhlé sbírky. Snad nejznámější je sbírka neuvěřitelného množství dvou set tisíc loveckých trofejí. Zámek Konopiště na mírném návrší je obklopen v rozsáhlém krajinářským parkem s vodními plochami a cennými dřevinami. Zámek Konopiště spolu s parkem patří k nejnavštěvovanějším mimopražským památkám.

Zámek Konopiště

Mnichovo Hradiště

Tvrz, která stála na místě dnešního zámku, přešla koncem 16. století do majetku Budovců a Václav Budovec ji dal začátkem 17. století nahradit renesančním zámkem. Budovec byl jedním z předních státníků doby Rudolfa II. Byl to člověk nesmírně vzdělaný s vybraným vkusem a evropským rozhledem. Svoji účast na stavovském povstání pak zaplatil životem při exekuci v roce 1621 na Staroměstském náměstí v Praze. Konfiskací a následným prodejem přešel zámek na Albrechta z Valdštejna, později na Maxmiliána z Valdštejna, a tak zůstal v majetku rodu. Dnešním majitelem zámku je Památkový ústav střední Čechy. Při prohlídce vás zaujme zařízení zámku, delftská fajáns a duchcovská knihovna s 22 000 svazky. V kapli sv. Anny je rodinná hrobka Valdštejnů.

Nelahozeves

se nachází na okrese Mělník a je 4 km od Kralup nad Vltavou. Na místě zámku stála původně tvrz. Na stavbě se podíleli italští stavitelé a to od roku 1544. Později přešel zámek do vlastnictví Lobkoviců. Po zpusťování za třicetileté války byl zámek obnoven a využíván jako správní budova panství Lobkoviců, pak jako vojenská nemocnice i jako dívčí penzionát. Roku 1949 přešel objekt na stát a v roce 1967 jej převzala Středočeská galerie. Restituce navrátila zámek Lobkovicům. Sbírký Středočeské galerie byly odvezeny a nahrazeny souborem sbírek z majetku Lobkoviců. Nedaleko zámku se nachází Muzeum Antonína Dvořáka v jeho rodném domě.

Žleby

jsou na okrese Kutná Hora, 7 km východně od Čáslavi, zámek v duchu romantických představ byl postaven na místě dřívějšího gotického hradu a to v novogotickém slohu idealizovaného prostředí středověkého hradu. Byla přistavěna Hodinová věž, Holubová věž, třetí brána, „obránné“ opevnění, věže s cimbuřím a arkýři. Na zámku jsou roman-

tické interiéry, sbírky zbraní, nábytku, skla. V zámecké kapli jsou vzácné renesanční sochy sv. Jana Křtitele a Jana Evangelisty ze začátku 16. století.

Zámek Dobříš

Dobříš

Zámek stojí na místě původního hradu. V roce 1627 císař Ferdinand II. prodal Dobříš nejvyššímu lovcímu Bruno Mansfeldovi. V roce 1720 obec i zámek vyhořely. Plán na rekonstrukci vypracoval pro Pavla Jindřicha Mansfelda pařížský architekt Jules R. de Cotte. V Paříži žijící Ital Giovanni N. Servandoni patrně vypracoval dekoraci interiéru. Současně se začala budovat francouzská zahrada, jejíž sochařskou výzdobou byla pověřena dílna I. P. Platzera v Praze. Roku 1771 se dcera majitele panství Marie Isabella Mansfeldová provdala za Františka de Paula Gundakara I. Colloreda. Svatební podmínkou nevěstina otce bylo zachování rodového jména Mansfeldů. Kdyby Gundakar odmítl, nevyženil by Dobříš, takže Gundakar podmínku přijal a tak na světě byl rod Collore-do-Mansfeldů, kteří vlastnili Dobříš až do konce II. světové války. Po válce přešel zámek do vlastnictví státu a byl v něm zřízen Domov spisovatelů. Dnes je v části zámku hotel. Jedenáct pokojů bylo zpřístupněno veřejnosti a to od roku 1996 např. Ranní pokoj, Italský pokoj, Lovecký pokoj, Dámská ložnice a Zrcadlový sál s malířskou výzdobou Jana Petra Molitóra.

Jana Džúrová, Česká republika

Christmas Prayer

St. John Nepomuk Neumann

O most lovely Jesus, rest in my poor crib of my heart. I will adorn Your crib with the most lovely flowers. When You awaken Your little eyes will be delighted. I will adorn Your crib with the blue forget-me-not. O, do not forget me on the great day of judgment. At Your crib I will place the white lily of innocence and purity, for You are the All-Holy God. I will add the rose of love, as a proof that I desire Your love alone. May I love You with my whole heart. Because of its sweet fragrance, beside the lily and the rose I place the humble tiny violet. Grant me true humility. I desire to love You as Your holy mother, as Your foster-father loved You. O that I could love You with their humility, their fidelity, their purity, confidence and love! My Infant Saviour grant to me these virtues. *"Give me holiness!"*

Vánoční modlitba

O nejmilejší Ježíši, spočiň v ubohých jesličkách mého srdce. Já ozdobím Tvé jesličky nejkrásnějšími květinami. Až se probudíš Tvá očka se radostně rozzáří. Ozdobím tvé jesličky modrou pomněnkou. Nezapomeň na mě v den velkého soudu. K Tvým jesličkám položím bílou lilii nevinnosti a čistoty, neboť ty jsi nejsvětější Bůh. Přidám růži lásky jako důkaz, že toužím jedine po Tvé lásce. Kéž tě miluji celým svým srdcem. Vedle lilie a růže pro její sladkou vůni kladu pokornou, maličkou fialku. Uděl mi opravdovou pokoru. Toužím Tě milovat, jak Tě milovali Tvoje svatá matka a Tvůj pěstoun. Ó, kéž bych tě mohl milovat s jejich pokorou, s jejich věrností, s jejich čistotou, důvěrou a láskou. Mé Dítě Spasiteli, uděl mi tyto ctnosti. „Učiň mě svatým!“

Prayer to Blessed Sacrament

St. John Nepomuk Neumann

How much I love You, O my Jesus. I wish to love You with my whole heart; yet I do not love You enough. My lack of devotion and my sloth make me anxious. I have one desire, that of being near You in the Blessed Sacrament. You are the sweet bridegroom of my soul. My Jesus, my love, my all, gladly would I endure hunger, thirst, heat and cold to remain always with You in the Blessed Sacrament. Would that

in Your Eucharistic presence I might unceasingly weep over my sins. Take entire possession of me. To You I consecrate all the powers of my soul and body, my whole being. Would that I could infuse into all hearts a burning love for You. What great glory would be given to You here on earth, if every heart were an altar on which every human will were laid in perfect conformity with Your will to be consumed by the fire of Your love.

Modlitba před Nejsvětější svátostí oltářní

Ó, můj Ježíši, jak velice Tě miluji. Přeji si, abych Tě miloval celým svým srdcem; ještě Tě dost nemiluji. Můj nedostatek zbožnosti a moje liknavost mne zneklidňují. Mou jedinou touhou je, abych byl blízko Tebe v Nejsvětější svátosti oltářní. Ty jsi sladkým ženichem mé duše. Můj Ježíši, moje lásco, moje všechno, rád bych snášel hlad, žízeň, horko a zimu jen abych zůstal s Tebou a Nejsvětější svátosti oltářní. Kéž bych mohl ve Tvé eucharistické přítomnosti neustále oplakávat své hříchy. Úplně si mě přivlastni. Tobě zasvěcuji všechny schopnosti mé duše a těla, moje celé bytí. Kéž bych mohl rozpálit všechna srdce plamenem lásky k Tobě. Jak veliké slávy by se Ti dostalo na zemi, kdyby se každé srdce stalo oltářem, na kterém by byla položena každá lidská vůle v úplné shodě s tvou vůlí, aby byla strávena plamenem tvé lásky.

(Modlitby jsou převzaty z deníku sv. Jana Nepomuka Neumann, rodáka z jihočeských Prachatic, pozdějšího biskupa ve Filadelfii. Amerika slaví jeho památku 5. ledna.)

COMEDY CORNER

A four-year-old boy was asked to say grace before Christmas dinner. The family members bowed their heads in expectation. He began his prayer, thanking God for all his friends, naming them one by one. Then he thanked God for Mommy, Daddy, his brother and sister, Grandma, Grandpa, and all his aunts and uncles. Then he began to thank God for the food. He gave thanks for the turkey, the dressing, the fruit salad, the cranberry sauce, the pies, the cakes, even the whipped cream.

The child paused, and everyone waited-and waited. After a long silence, the young fellow looked up at his mother and asked, "If I thank God for the broccoli, won't he know that I'm lying?"

Liguorian - December 2002

Paths of Glory and Tribulations

Under the independent rule of King Wenceslas II the royal power was getting stronger, the economic situation was improving. King Rudolf needed Wenceslas' support, if the Habsburgs were to keep the Roman crown. He would never allow the renewal of the Czech influence in Austria and the Alps, but he gave Wenceslas the reign in the Mark of Meissen and Poland. Some of the Piast Dukes began to recognize Bohemian rule in 1289. The Bohemian King regained Kladsko (Glatz) region and Krakow (Cracow), but before he could fully focus on gaining the Polish crown, important changes in the Empire occurred.

King Rudolf died in July 1291. He left his heirs a territorial basis which elevated them to the position of one of the foremost families in the Empire. Albrecht, Duke of Austria and Rudolf's son, did not succeed in the elections for the Roman King precisely for this reason. Wenceslas was not to be shaken in his anti-Habsburg attitude even after the return of the Cheb Region under his administration in October 1291. He agreed to the election of Count Adolf of Nassau who promised to consider the Přemyslid hereditary claims in Austria, Styria and Carinthia. But after being elected the Roman King, Adolf disregarded his Bohemian ally by conquering Meissen and Thuringia. Wenceslas, therefore, began negotiations with the Habsburgs. The final solution was brought about in July 1298, when Adolf was killed in the Battle of Göllheim near Mainz. The Roman crown went back to the Habsburgs after seven years.

Wenceslas also developed a campaign for the Polish crown. After 1138, Poland was divided into several dukedoms reigned by various branches of the Piasts. All attempts for reunification failed. Now Wenceslas tried it by strengthening his influence in Silesia and by conquering the Cracow Region. Duke Przemysl of Great Poland obtained the consent of Pope Boniface VIII and was crowned the Polish King by

Archbishop Šwinka in 1295 in Gniezno.

But Przemysl did not reign for long; in February of 1296 he was attacked and killed. Wenceslas was offended by the coronation of Przemysl of great Poland primarily because he himself had not yet been crowned in Bohemia. The splendid and expensive coronation of Václav II and Gutta was finally held on June 2, 1297, in St. Vitus' Cathedral. The glamorous celebration showed other countries that no one could compete with the Bohemian King in wealth, power and splendor.

Marriage politics was at play once again when Gutta died shortly after the coronation. Wenceslas accepted the offer to marry Elizabeth, the daughter of the late Polish King Przemysl. Elizabeth was also known as Richenza (in Czech "Rejčka"), after her Swedish mother. In the summer of 1300 Wenceslas invaded Poland. The Czech army stopped at Gniezno (Czech Hnězno) where Wenceslas accepted the Polish crown from the hands of Archbishop Jakub Šwinka in August 1300. Despite all that a centralized royal power over Poland was not fully established. Several regions of Great Poland were administered for Wenceslas by his captains

(hejtmani). The rivalry between Gniezno and Cracow never ceased.

Václav II was lured next by the prospect of the Hungarian Crown. Hungary was ruled by Andrew III, the last of the Arpad dynasty, who faced the rebellion of the Hungarian aristocracy and by the invasion of Charles II of Anjou, the King of Naples, who was supported by Pope Boniface VIII. After King Andrew's death a group of Hungarian noblemen offered the crown to the Přemyslids, in whose veins ran Arpadian blood from Cunigund, the wife of Přemysl Otakar II. Young Wenceslas (future Václav III) was to become the Hungarian King. King Václav II at first hesitated in sending his son to an insecure situation in Hungary. In the end the desire for another crown prevailed and in August of 1301 his young son was sent to Hungary where he was crowned as Ladislav V, the King of Hungary, (1301-1305) at the city of Székesfehérvár.

The Přemyslids ruled over three kingdoms at the beginning of the 14th century: Wenceslas II over Bohemia and Poland, and his son, as Ladislav V, over Hungary. It soon became apparent that acquiring Poland and Hungary was much easier than keeping them.

Pražané vítají krále Václava

A Triumphal arrival of King Wenceslas II from Brandenburg to Prague in 1282

The real power of the young Bohemian King was restricted to the north-west region of the country. Most of the Hungarian territory was under the rule of the magnates who took advantage of the dispute between the Přemyslids and the Anjous. Pope Boniface VIII supported the claims of Charles Robert of Anjou. The supporters of Charles Robert attempted to conquer the Buda Castle in September 1302. They failed, but the Bohemian rule in Hungary had to rely on military force more and more. At the same time, the Pope cast doubt on the Přemyslids' claims in Poland.

The turning point came when Albrecht, the Roman King, rose against the Přemyslids. Their growing power frightened him. The Habsburgs, the Papacy, and the Anjous of Naples formed a threatening coalition. Boniface VIII confirmed Hungary to Charles Robert in May 1303 and invited Albrecht to support the decision. However, the Pope died the same year and the new Pope Benedict XI was a loyal supporter of the Anjous. The alliance between the new Pope and Albrecht grew stronger. Václav II, therefore, asked the French King for support which was not given.

Václav II attempted a reconciliation with Albrecht at the end of 1303, but Albrecht set as a condition that the Přemyslids denounce their claim to the Hungarian and the Polish crowns. He also denied their claim to the Cheb Region (Egerland) and demanded a share from the silver mines of Kutná Hora. Václav II refused and Albrecht interdicted him from the Empire and prepared an attack against Bohemia.

In the summer of 1304 King Václav II started a campaign in Hungary in order to crush Charles Robert. The Czechs conquered Esztergom (Ostřihom) and reached the Buda Castle, but they failed to reinforce their power in Hungary. Wenceslas decided to return and took his only son to Bohemia so as not to leave him in unsettled Hungary. The retreating army also took Hungarian coronation jewels with them.

King Albrecht renewed his attacks of Bohemia along with Charles Robert. The allies marched inland and plundered the country. Albrecht wanted to take

hold of the silver mines of Kutná Hora. The siege of the town lasted through the winter until a pernicious disease spread among the Habsburg army. Some historians claim that the Kutná Hora miners poisoned the water in the surrounding area. Albrecht offered a battle, but Wenceslas refused to be provoked and did not accept. The enemy started to retreat and Albrecht's Bohemian adventure claimed over 30 thousand victims.

Albrecht was now more open to negotiations, but Wenceslas' problems were not solved. He failed to gain the support of France and Władysław Lokietek's attack of Poland placed additional financial burden upon the royal treasury. Strapped for cash, the Bohemian King made debts and had to pawn his estates. The exhaustion from the recent events weakened Václav II. and consumption set in. To facilitate his son's stepping into the role of king he began peace negotiations with Albrecht. He gave up his claims to the Cheb Region and the Mark of Meissen. But the issue of debts was more complicated. Václav II bound his son with an oath to not deny the creditors' liabilities and to pay them back.

King Václav II died on June 21, 1305 after a long struggle with the terminal disease. He was buried with a splendid funeral service at the Zbraslav Monastery. He died at the age of 34, but because he had become King while still a child, he was thought of as an old man.

Václav III (1305-1306) was only 16 years old when he returned from Hungary. The chronicles describe him as a handsome and gifted young man, yet do not hide his indulgence for drinking and bad company. His father's counsellors began to disappear from the court. Václav III is said to have granted royal properties when he was drunk. He married Viola, the daughter of the Duke of Cieszyn (Teschin) in Silesia.

King Albrecht called off the interdict and promised he would not prevent the Bohemian King from keeping his rule over Poland. In return Bohemia gave up its claims to the Cheb Region and the Meissen Mark. Václav III was unable to rule over both Hungary and Poland; therefore, he resigned from the Hungarian throne. He transferred his rights to

Abbot Conrad admonishes young King Wenceslas III to refrain from irresponsible behavior and to follow the example of his late father King Wenceslas II, a wise and respected ruler of Bohemia

Hungary to Otto of Bavaria and issued the Hungarian coronation jewels to him. He wanted to focus all of his powers to the preservation of the Polish crown. The popularity of the Bohemian rule in Poland decreased and Václav III decided to begin a campaign against Poland to assert his full control over that country.

In the spring of 1306 preparations began. The Bohemian nobility was not supportive. They refused to cover the military expenses and submitted to the King's orders with great unwillingness. This unpleasant experience started to have proper impact on the young king. He began to abstain from shallow entertainment and became more cautious. His father's counsellors, especially the Cistercian Abbots, returned to his vicinity. The Czech army set out for Poland in July of 1306 and the King entrusted Henry of Carinthia, his brother-in-law, to administer the kingdom during his absence. While passing through the town of Olomouc, Václav III stopped in one of the houses at the Olomouc Castle and was stabbed to death by an unknown assailant while resting there from the summer heat on August 4, 1306.

Tony Jandáček

Photo on back page:

King Václav III was assassinated in the royal palace near the Olomouc cathedral

